

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce Mgr. Martina Lachmanna a soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D. v právní věci

žalobců: **1. Obec Kvášňovice**
sídlem Kvášňovice 5

2. Město Horažďovice
sídlem Mírové náměstí 1, Horažďovice

3. Obec Olšany
sídlem Olšany 15

4. Obec Chanovice
sídlem Chanovice 34

5. Obec Maňovice
sídlem Maňovice 22

6. Obec Pačejov
sídlem Pačejov 199

7. Obec Velký Bor
sídlem Velký Bor 71

všech zastoupených Mgr. Pavlem Douchou, advokátem
sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

za účasti: **Správa úložišť radioaktivních odpadů**
sídlem Dlážděná 6, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25. 8. 2015, čj. 2731/M/15 54610/ENV/15

takto:

- I.** Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25. 8. 2015, čj. 2731/M/15 54610/ENV/15, a rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 10. 2014, čj. 774/520/13, 67692/ENV/13, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žaloba **se** ve vztahu k žalobci č. 7 **odmítá**.
- III.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ve vztahu k žalobci č. 7.
- IV.** Žalobci č. 7 **se vrací** zaplacený soudní poplatek v částce 3 000 Kč. Částka 3 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům č. 1 - 6 náhradu nákladů řízení ve výši 78 548 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Douchy, advokáta.
- VI.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25. 8. 2015, čj. 2731/M/15 54610/ENV/15 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým byl zamítnut rozklad žalobců a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 10. 2014, čj. 774/520/13, 67692/ENV/13, jímž ministerstvo stanovilo průzkumné území pro zvláštní zásahy do zemské kůry Březový potok (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

II. Argumentace žalobců

2. Žalobci v podané žalobě namítli, že Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná a nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Zároveň měli za to, že řízení, která předcházela vydání Napadeného rozhodnutí, jsou zatížena takovými vadami, které musí vést ke zrušení rozhodnutí z nich vzešlých.
3. V rámci **prvního okruhu žalobních bodů** žalobci namítali, že se ministr životního prostředí vůbec nezabýval nutností postupu podle § 30 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), podle kterého musí každý, kdo činí úkony, tedy i Správa úložišť radioaktivního odpadu (dále též „**osoba zúčastněná na řízení**“ či „**SÚRAO**“) v případě předmětné žádosti, prokázat své oprávnění, přičemž žalobcům není známo, že by statut SÚRAO byl obsažen ve správním spise, a tedy, že by jím SÚRAO své oprávnění kdy prokazovala.
4. Podle žalobců obdobně nebyla vypořádána námitka, že z jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu dle § 41 písm. f) zákona č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

energie a ionizujícího záření (atomový zákon) a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**atomový zákon**“), spočívajícího v porušení § 26 odst. 4 atomového zákona, nemůže vyplynout právně závazný úkon vedoucí k zahájení správního řízení.

5. Z těchto důvodů je tak podle žalobců třeba považovat Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
6. Žalobci se pak neztotožnili ani s vypořádáním námítky vznášené v průběhu správního řízení, podle níž žádost o stanovení průzkumného území byla osobou zúčastněnou na řízení podána v rozporu s Plánem činnosti a rozpočtem Správy úložišť radioaktivních odpadů na rok 2013, tříletý plán a dlouhodobý plán (dále jen „**Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013**“) a též v rozporu s usnesením vlády č. 955 ze dne 20. 12. 2012, kterým byl Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 schválen, a tedy v rozporu s § 26 odst. 4 atomového zákona. Podle názoru žalobců nemůže obstát závěr, že SÚRAO podala žádost sice v rozporu s Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013, ale v souladu s předmětem své činnosti vymezené v § 26 odst. 3 atomového zákona ve spojení s článkem 3 odst. 2 statutu SÚRAO. Článek 3 odst. 2 statutu SÚRAO stejně jako § 26 odst. 3 atomového zákona totiž pouze stanovují, co je předmětem činnosti SÚRAO, nikoliv jakým způsobem má být tato činnost vykonávána. Podle žalobců má být nadto činnost SÚRAO podle § 26 odst. 3 atomového zákona vykonávána právě na základě plánu činnosti SÚRAO, který je předvídan v § 26 odst. 4 atomového zákona a ze systematického hlediska musí mít přednost před obecnou úpravou činnosti SÚRAO. Pokud navíc Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 stanovuje pro určité činnosti SÚRAO dle § 26 odst. 3 atomového zákona přísnější podmínky, pak musí mít tyto podmínky podle žalobců přednost před obecným vymezením činnosti SÚRAO dle § 26 odst. 3 atomového zákona. V opačném případě by podmínky obsažené v Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013 byly toliko obecnou proklamací a ustanovení § 26 odst. 4 atomového zákona by postrádalo smysl.
7. V rámci **druhého okruhu žalobních bodů** žalobci namítali nedostatečné vypořádání námítky ministrem v Napadeném rozhodnutí, kterou žalobci poukazovali na nedostatky podané žádosti zakládající její zmatečnost a tvrdili nepřipustnou změnu předmětu řízení v důsledku zúžení předmětu žádosti při ústním jednání dne 22. 5. 2014. Ministr se podle žalobců vůbec nezabýval tím, zda výše uvedeným zúžením žádosti SÚRAO až na ústním jednání nebyli žalobci zkráceni na svých právech (měli mít právo se vyjádřit ke kompletně písemně upravené žádosti o vydání rozhodnutí). Stejně tak opominul podle žalobců posoudit, zda Ministerstvo životního prostředí nemělo postupovat podle § 45 odst. 2 správního řádu a SÚRAO vyzvat k odstranění nedostatků žádosti, a tedy umožnit žalobcům směřovat své námítky konkrétně ke skutečnému rozsahu podané žádosti SÚRAO.
8. V rámci **třetího okruhu žalobních bodů** žalobci namítali, že se ministr životního prostředí při vydání Napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval tím, zda vedení spisu Ministerstvem životního prostředí, kdy jeho jednotlivé dokumenty se nacházely na internetových stránkách SÚRAO, tedy subjektu, který z povahy řízení hájí odlišné zájmy ve věci a který s nimi tak mohl v průběhu řízení manipulovat, bylo provedeno v souladu s právními předpisy. V tomto ohledu je podle žalobců Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
9. Podle žalobců je přitom zjevné, že vedení spisu neobsahujícího veškerá podání, písemnosti a další dokumenty vztahující se k předmětnému řízení, případně jejich přílohy, je v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 17 správního řádu. Uvedené ustanovení počítá s uchováváním dokumentů mimo spis výhradně v případech stanovených zvláštním zákonem, a to toliko z důvodu ochrany utajovaných informací či jiných informací, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti.
10. S odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011 - 58, žalobci namítali, že jelikož vedlo Ministerstvo životního prostředí správní spis toliko evidencí odkazů na internetové stránky SÚRAO coby žadatele, zatížilo tak své

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

rozhodnutí vadou, která vede k nepřezkoumatelnosti Prvostupňového rozhodnutí, stejně jako Napadeného rozhodnutí.

11. V rámci **čtvrtého okruhu žalobních bodů** žalobci namítali, že vzhledem k výše uvedenému a ke skutečnosti, že některé dokumenty nebyly přístupné ani z internetových stránek SÚRAO, bylo též porušeno jejich právo na vyjádření se k podkladům Prvostupňového rozhodnutí. K závěru vyslovenému v Napadeném rozhodnutí, podle něhož je tato námitka žalobců účelová, neboť žalobci některé z těchto dokumentů v rámci svých podání podrobně komentovali, žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, čj. 1 As 164/2012 - 54, a zdůraznili, že jen samotná skutečnost, že Ministerstvo životního prostředí vydalo rozhodnutí, aniž by mělo oporu v řádně vedeném spise, zatěžuje celé řízení vadou, která musí mít za následek jeho zrušení. Jelikož pak ministr životního prostředí v Napadeném rozhodnutí tuto vadu nereflektoval a nevypořádal se s námitkou žalobců dostatečným způsobem, nemůže obstát v soudním přezkumu ani Napadené rozhodnutí. Žalobci přitom doplnili, že skutečnost, zda se nakonec žalobci k podkladům rozhodnutí „svou cestou“ dostali či nikoliv, nemůže na uvedené vadě řízení ničeho měnit. Nelze totiž předvídat, zda žalobci skutečně vycházeli ze stejné verze daných dokumentů, jakou mělo k dispozici Ministerstvo životního prostředí. Žalobci v tomto směru poznamenali, že na internetových stránkách SÚRAO bylo možné ke dni podání rozkladu dohledat Koncepti nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem z ČR (dále též „**Koncepce**“) toliko ve verzi z června 2001, nikoliv ve verzi z roku 2002, na kterou je v řízení odkazováno. Současně se na internetových stránkách SÚRAO ani jiných subjektů nepodařilo dohledat usnesení vlády č. 487/2002 Sb., kterým měla být výše uvedená Koncepce schválena. Stejně tak nebylo podle žalobců možné dohledat Plán činnosti a rozpočet Správy úložišť radioaktivních odpadů na rok 2014, tříletý plán a dlouhodobý plán (dále jen „**Plán činnosti SÚRAO pro rok 2014**“), který měl být veden na internetových stránkách vlády České republiky pod číslem 1376/13. Žalobci namítli, že se ministr životního prostředí v Napadeném rozhodnutí dostupností těchto dokumentů vůbec nezabýval a toliko paušálně odkázal na skutečnost, že žalobci blíže neurčené dokumenty v rámci svých podání podrobně komentovali. Takové vypořádání námitek nelze podle žalobců považovat za přezkoumatelné. Žalobci doplnili, že Napadené rozhodnutí by tak mělo být zrušeno a ministrowi životního prostředí uloženo, aby se podrobně zabýval dostupností všech podkladů Prvostupňového rozhodnutí ve spise. Jelikož však toto není z výše uvedených důvodů možné, mělo by být zrušeno též Prvostupňové rozhodnutí a spis doplněn tak, aby mohl být veden řádným způsobem a žalobci se mohli vyjádřit skutečně ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých Ministerstvo životního prostředí vycházelo.
12. V rámci **pátého okruhu žalobních bodů** žalobci namítali, že Ministerstvo životního prostředí nesprávně posoudilo váhu různých aspektů veřejného zájmu ve věci.
13. Žalobci podotkli, že k posouzení veřejného zájmu na hospodárnosti a efektivitě nakládání s veřejnými prostředky uvedl ministr životního prostředí v odůvodnění Napadeného rozhodnutí toliko, že „*je věcí žadatele, v jaké lokalitě, popř. v kolika lokalitách, požaduje stanovit PÚZZZK za účelem zjištění vhodných podmínek pro vybudování HÚ.*“ Naopak za nevhodnou označil hypoteticky situaci, kdy by bylo hlubinné úložiště budováno bez řádného geologického průzkumu. Podle žalobců by uvedený závěr mohl obstát toliko v oblasti soukromého podnikání, kdy je skutečně věcí soukromé osoby, jak naloží se svým rozpočtem. V oblasti veřejného hospodaření je SÚRAO podle žalobců vázána principy hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti nakládání s veřejnými prostředky (tzv. zásady 3E). Výběr lokalit tak nemůže být podle žalobců svévolný a nesmí ignorovat stávající výsledky průzkumů i názory odborné veřejnosti na vhodnost lokality. Postup SÚRAO při vypisování veřejných zakázek na průzkumy dalších lokalit pak nemůže být podle žalobců též omezen toliko rozpočtem. Žalobci měli za to, že v případě, kdy je žadatelem subjekt veřejného práva, musí Ministerstvo životního prostředí, respektive ministr životního prostředí přihlížet též ke skutečnosti, zda nedochází ke zjevně nevhodnému využívání veřejných prostředků, a v případě, že tomu tak je, průzkumné území nestanovit a žádost SÚRAO

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

zamítnout. Podle žalobců je v tomto ohledu Napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním názoru ministra životního prostředí, a proto musí být zrušeno, přičemž ministru životního prostředí, resp. Ministerstvu životního prostředí by mělo být uloženo, aby se při dalším rozhodování podrobně zabývali otázkou, zda v dané věci nedochází ke zjevně nehospodárnému využívání veřejných prostředků, kterýžto veřejný zájem by musel převážet nad zájmem na vymezení průzkumného území.

14. Žalobci dále v tomto ohledu namítali, že ministr životního prostředí při vydání Napadeného rozhodnutí nepřihlédl k veřejnému zájmu vyjádřenému v referendu v obci Lubenec (ve skutečnosti dle korekce chyby v psaní v žalobci podané replice jde o referenda v obcích Pačejov, Maňovice a Olšany – pozn. soudu). Závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí, podle nichž lze posuzovat toliko zájmy, které z povahy věci vůbec připadají v úvahu, přičemž k uvedenému veřejnému zájmu nebylo možno přihlédnout, neboť pokud by nebylo možné z důvodu tohoto veřejného zájmu žádosti SÚRAO vyhovět, nemohla by být již lokalita nijak dále prozkoumána z hlediska její přijatelnosti pro vybudování hlubinného úložiště, nelze než považovat za nedostatečné. Žalobci zdůraznili, že právě z důvodu, že zde existují zájmy, které mohou převážet zájmy na stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry, byla v zákoně uložena povinnost tyto zájmy poměřovat. Pokud by nebylo možné přihlédnout k žádnému veřejnému zájmu, který může převážet zájmy na stanovení takového průzkumného území jen z důvodu, že by pak takové průzkumné území nemohlo být stanoveno, potom by celý institut posuzování veřejných zájmů ztrácel na významu. Žalobci namítli, že v Prvostupňovém rozhodnutí není posouzení uvedeného dotčeného zájmu věnována žádná pozornost. V Napadeném rozhodnutí se pak ze shora uvedených důvodů vůbec k tvrzenému veřejnému zájmu nepřihlíželo. Z těchto důvodů považují žalobci obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
15. Obě rozhodnutí ve věci jsou pak podle žalobců nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rovněž pro nedostatečné vypořádání se s námitkami poukazujícími na další dílčí veřejný zájem, a to veřejný zájem na ochraně obcí, u nichž nebyl získán jejich souhlas se stanovením průzkumného území, plynoucí z usnesení vlády č. 955 ze dne 20. 12. 2012, kterým byl schválen Plán činností SÚRAO pro rok 2013, a rovněž z Politiky územního rozvoje 2008, která předpokládá pro umístění hlubinného úložiště provést výběr dvou nejvhodnějších lokalit pro jeho realizaci do roku 2015 za účasti dotčených obcí. Žalobci namítali, že Ministerstvo životního prostředí při vydání Prvostupňového rozhodnutí žalobci akcentovaný veřejný zájem vůbec neposuzovalo. Neztotožnili se přitom se závěry vyslovenými v Napadeném rozhodnutí, kde ministr životního prostředí uvedl, že Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 byl nahrazen plánem činnosti SÚRAO pro rok 2014, který požadavek na souhlas obce již neobsahuje, a že obce mají v rámci řízení práva účastníka řízení, nikoliv právo veta. Nesouhlasili ani se závěrem, že ministerstvo podle ministra životního prostředí dostatečně posoudilo uvedený veřejný zájem, když dospělo k závěru, že na základě tohoto nesouhlasu nelze zamítnout žádost SÚRAO, neboť by tím zmařila možnost provést uvedené geologické práce. Rovněž brojili proti závěru ministra, podle něhož politika územního rozvoje předpokládá výběr dvou nejvhodnějších lokalit pro realizaci hlubinného úložiště již v roce 2015. Žalobci považovali vypořádání svých námitek za nedostatečné, a to jak ve vztahu k Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2014, který nepovažují pro věc za relevantní, tak ve vztahu k veřejnému zájmu uvedenému v Politice územního rozvoje, kdy ministr životního prostředí toliko uvedl to, co tvrdili v rámci svého rozkladu též žalobci, aniž by doplnil jakékoliv úvahy, které ho vedly k závěru, že vzhledem k uvedenému předpokladu Politiky územního rozvoje je nutné námitku žalobců zamítnout a veřejným zájmem v ní obsaženým se nadále nezabývat.
16. Žalobci dále v rámci tohoto okruhu žalobních bodů namítali nedostačující vypořádání námitek poukazujících na potřebu ochrany veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny, neboť ze závěrů vyslovených v Napadeném rozhodnutí není podle žalobců zřejmé, na základě jakých úvah

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

a myšlenkových pochodů k nim ministr životního prostředí dospěl, když konstatoval, že geologické práce na stanoveném průzkumném území nebudou spojené se zásahem do pozemku, resp. bez dalšího odůvodnění vyslovil, že nyní nelze učinit závěr o tom, že by veřejný zájem na ochraně zvláště chráněných území přírody a krajiny mohl být důvodem pro zamítnutí žádosti SÚRAO. Žalobci namítali, že skutečnost, že nebudou prováděny práce spojené se zásahem do pozemku, je v dané věci irelevantní, neboť průzkumné práce mohou biotopy a chráněná území ovlivnit též jinak, než fyzickým zásahem, například rušením v souvislosti s pohybem v lokalitě. I z tohoto důvodu jsou podle žalobců obě rozhodnutí správních orgánů ve věci nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

17. Žalobci se konečně neztotožnili ani se závěry vyslovenými v Prvostupňovém rozhodnutí a Napadeném rozhodnutí k otázce veřejného zájmu na dodržování zásad činnosti správních orgánů. Podle žalobců nelze souhlasit se závěrem, že se na SÚRAO nevztahují základní zásady činnosti správních orgánů. SÚRAO je organizační složkou státu, která stát ze zákona zastupuje v řízení o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry v souvislosti se zřízením hlubinného úložiště. Jelikož se na stát jakožto představitele veřejné moci základní zásady činnosti správních orgánů podle žalobců nepochybně vztahují, je vyloučeno, aby si mohl stát ustanovit zástupce a tím se povinnosti dodržovat uvedené zásady zbavil. SÚRAO tedy byla podle žalobců povinna dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů, mimo jiné též zásadu zákonnosti. Při podávání žádosti o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry však uvedenou zásadu nedodržela, když jednala v rozporu s tehdy platným a účinným Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013, a tudíž i v rozporu s § 26 odst. 4 atomového zákona.
18. V rámci **šestého okruhu žalobních bodů** žalobci namítali, že podklady, na něž se v rámci Prvostupňového rozhodnutí Ministerstvo životního prostředí odkazovalo a které měly svědčit pro veřejný zájem na stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry, veřejný zájem na stanovení průzkumného území neprokazují.
19. Žalobci v tomto ohledu namítali, že se ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypořádal s námitkou poukazující na rozpor podané žádosti s Plánem činnosti SÚRAO 2013, resp. námitkou, že nebylo ve veřejném zájmu, aby SÚRAO podala žádost o stanovení průzkumného území v roce 2013 bez souhlasu dotčených obcí.
20. Stejně tak se podle žalobců Ministerstvo životního prostředí při své ničím neodůvodněné obhajobě veřejného zájmu na stanovení průzkumného území odkazovalo na Společnou úmluvu o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a o bezpečnosti při nakládání s radioaktivními odpady z roku 1997 (dále též „**Společná úmluva**“), která však podle žalobců nepřikazuje, jakým způsobem má být bezpečnost nakládání s radioaktivními odpady zajištěna a její užití jako stěžejního podkladu pro doložení veřejného zájmu na stanovení průzkumného území je tak nepřijatelné. Žalobci se rovněž neztotožnili ani se závěrem ministra vysloveným v Napadeném rozhodnutí, který dovedl povinnost České republiky, aby bezpečnost nakládání s radioaktivními odpady zajistila pomocí hlubinného úložiště, přičemž odkázal především na směrnici Rady 2011/70/Euratom ze dne 19. 7. 2011, kterou se stanoví rámec Společenství pro odpovědné a bezpečné nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem (dále jen „**směrnice EURATOM**“) a na bod 23 preambule směrnice EURATOM, podle které je nejbezpečnější a nejudržitelnější alternativou nakládání s vysokoaktivním odpadem a vyhořelým palivem považováno hloubkové geologické ukládání, přičemž členské státy by měly možnosti plánování a provádění jejich ukládání zahrnout do svých vnitrostátních politik. Žalobci s uvedenými závěry ministra životního prostředí nesouhlasili a zdůraznili, že ačkoliv je ukládání radioaktivních odpadů a vyhořelého paliva patrně nejbezpečněji realizovatelné pomocí hlubinného úložiště, Ministerstvo životního prostředí, potažmo ministr životního prostředí měli zkoumat, zda zde je dán důvod pro nezbytnost vybudování hlubinného úložiště na území České republiky, respektive v lokalitě Březový potok a zda tato skutečnost převyšuje zájem na alternativním naplnění uvedené úmluvy a směrnice – tj. například uložení nebezpečného odpadu do hlubinných úložišť

umístěných na vhodných místech v jiných státech. Přestože žalobci tyto skutečnosti namítali v podaném rozkladu, ministr životního prostředí tyto námitky podle nich vůbec nereflektoval.

21. Žalobci dále namítali nesprávnost závěrů vyslovených ve vztahu ke Koncepti. Žalobci připomněli, že v rámci svého rozkladu poukázali na skutečnost, že uvedená koncepce ukládá do roku 2015 vybrat dvě finální lokality pro hlubinné úložiště, které budou zaneseny do územních plánů. Z toho je zjevné, že stanovení průzkumných území pro sedm kandidátních lokalit je v rozporu s touto koncepcí a s jejím harmonogramem a odkaz na takovou koncepci s přihlédnutím ke stávající fázi zřizování hlubinného úložiště vzbuzuje pochybnosti. Žalobci přitom nesouhlasili s názorem ministra životního prostředí, který v Napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobci z nedodržení uvedeného harmonogramu dovozují nesprávné závěry, přičemž odkázal především na harmonogram vyjádřený v Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2014, v rámci kterého se počítá s výběrem finální lokality pro vybudování hlubinného úložiště až v letech 2019 až 2025. Žalobci v tomto ohledu namítli, že zájem na vybudování hlubinného úložiště v konkrétním časovém rozsahu vyjádřený v Koncepti nemůže být nahrazen v rámci zcela jiného dokumentu, který upravuje toliko činnost SÚRAO a na jehož irelevanci pro předmětné řízení žalobci poukázali. Z Koncepce pak nelze podle žalobců seznat veřejný zájem na stanovení průzkumného území v lokalitě Březový potok, neboť takto stanovené průzkumné území neumožňuje vybrat do roku 2015 dvě lokality pro vybudování hlubinného úložiště, jak je v dané koncepci uvedeno.
22. Žalobci rovněž v rámci tohoto okruhu žalobních bodů nesouhlasili s tím, že usnesení vlády České republiky č. 929 ze dne 20. 7. 2008, kterým byla schválena Politika územního rozvoje (dále též „**Politika územního rozvoje 2008**“) a kterým byla uložena členům vlády a vedoucím ostatních ústředních správních orgánů povinnost vybrat dvě nejvhodnější lokality pro realizaci hlubinného úložiště za účasti dotčených obcí do roku 2015, na níž ministerstvo v Prvostupňovém rozhodnutí odkazovalo, bylo překonáno usnesením vlády č. 985 ze dne 18. 12. 2013. Žalobci namítali, že usnesení vlády č. 985 ze dne 18. 12. 2013 se nikterak nedotýkalo Politiky územního rozvoje 2008 ani jejího obsahu a ani nenahrazovalo usnesení vlády, kterým byl schválen Plán činností SÚRAO pro rok 2013. Žalobci doplnili, že s námitkou poukazující na povinný souhlas obcí se ministr životního prostředí vypořádal toliko formalisticky s odkazem na absenci zákonné úpravy, což je přístup, který již byl několikrát judikaturou Ústavního soudu odmítnut. Ministr životního prostředí navíc podle žalobců vůbec nevzal v úvahu, že ačkoliv zákon výslovně nestanoví povinnost zamítnout žádost SÚRAO v případě nesouhlasu dotčených obcí s pracemi vedoucími k vybudování hlubinného úložiště, je tento nesouhlas obcí coby uznaný veřejný zájem, který je navíc stvrzen uvedenou Politikou územního rozvoje 2008, relevantní pro rozhodnutí ve věci. S ohledem na opakovanou deklaraci tohoto veřejného zájmu v koncepčních dokumentech státu měli žalobci za to, že se jedná o důvod pro zamítnutí žádosti SÚRAO. V žádném případě však nelze podle žalobců Politiku územního rozvoje 2008 vykládat tak, že svědčí o veřejném zájmu na vybudování hlubinného úložiště, respektive na stanovení průzkumného území Březový potok, a za situace, kdy cíl Politiky územního rozvoje 2008 vybrat dvě nejvhodnější lokality pro realizaci hlubinného úložiště do roku 2015 toto průzkumné území neumožní naplnit, a už vůbec neumožní naplnit tento cíl při účinné účasti dotčených obcí.
23. Žalobci konečně namítali, že se ministr v Napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil k námitce žalobců, že se ministerstvo mělo podrobně zabývat otázkou, zda není ve veřejném zájmu ukládat radioaktivní odpad a vyhořelé palivo na území jiných států. V tomto ohledu lze podle žalobců shledat Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalobci dále namítli, že k požadavkům směrnice na účinnou účast veřejnosti při rozhodování o umístění hlubinného úložiště pak ministr životního prostředí uvedl, že tato účast je zaručena stávajícím zněním geologického zákona, a námitku, že by souhlas obcí měl být podmínkou pro stanovení průzkumného území Březový potok, shledal účelovou. Žalobci poukázali na to, že se ministr vůbec nevyjádřil k požadavku na zajištění účinné účasti veřejnosti na rozhodování o nakládání

s vyhořelým palivem a doplnili, že účinnou účast veřejnosti je třeba podle nich vykládat tak, že jejich nesouhlas bude reflektován ve znění výrokové části rozhodnutí, nebo patřičně odůvodněn, k čemuž v posuzované věci podle žalobců nedošlo.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobců, vyjádření osoby zúčastněné na řízení

24. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě **k prvnímu okruhu žalobních bodů** uvedl, že oprávnění SÚRAO k podání žádosti vyplývá přímo z atomového zákona, konkrétně z ustanovení § 26 odst. 1 a 26 odst. 3. S odkazem na ustanovení § 26 odst. 1, § 9 odst. 1 a § 26 odst. 3 atomového zákona pak žalovaný uvedl, že jestliže předmětem činnosti SÚRAO je např. výstavba úložišť radioaktivních odpadů, pak SÚRAO logicky musí mít možnost činit úkony k této výstavbě směřující. Žalovaný doplnil, že jestliže byla SÚRAO svěřena pravomoc výstavby úložišť radioaktivních odpadů, pak je logické, že SÚRAO musí mít zároveň i oprávnění podat žádost směřující k nalezení vhodné lokality pro vybudování hlubinného úložiště radioaktivních odpadů. Ani plán činnosti, ani atomový zákon přitom žádné další podmínky pro podání žádosti směřující k nalezení vhodné lokality a následnému vybudování hlubinného úložiště nestanoví. Jelikož bylo podání předmětné žádosti ze strany SÚRAO výkonem oprávnění SÚRAO, resp. plněním povinnosti SÚRAO (jestliže ustanovení § 26 odst. 1 atomového zákona stanoví, že SÚRAO zajišťuje činnosti spojené s ukládáním radioaktivních odpadů, pak se jedná nepochybně nejenom o oprávnění toto zajišťovat, ale i o povinnost stanovenou zákonem), nemohlo být podle žalovaného správním deliktem.
25. K **druhému okruhu žalobních bodů** žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že v podané žádosti bylo v bodě 7 uvedeno, že bude provedena úvodní etapa vyhledávání, která bude zahrnovat pouze průzkumné práce bez zásahu do pozemku. Tato skutečnost přitom vyplývala i z podání SÚRAO ze dne 17. 3. 2014, v němž se osoba zúčastněná na řízení vyjadřovala k námitkám účastníků řízení.
26. K **třetímu a čtvrtému okruhu žalobních bodů** žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že z žaloby není zřejmé, k jakým konkrétním dokumentům se žalobci dle svého názoru nemohli vyjádřit. Podle názoru žalovaného se žalobci mohli vyjádřit naprosto ke všem podkladům Napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že SÚRAO na svých internetových stránkách zveřejnilo další dokumenty, např. z toho důvodu, aby svůj záměr více vysvětlilo veřejnosti, nelze považovat za vadu správního řízení. Podle žalovaného se jedná o dokumenty, většinou obsáhlé studie, které nebyly podkladem rozhodování, ale sloužily pouze jako zdroj doplňujících informací.
27. V rámci vyjádření k **pátému okruhu žalobních bodů** pak žalovaný k otázce žalobci tvrzeného veřejného zájmu na hospodárnosti a efektivitě nakládání s veřejnými prostředky uvedl, že vytípané lokality (v rámci České republiky je jich 7) je třeba nejprve prozkoumat a poté rozhodnout, která z nich je nejvhodnější pro vybudování hlubinného úložiště. Naopak budování hlubinného úložiště bez předchozího náležitého průzkumu by bylo v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti. K otázce veřejného zájmu vyjádřeného v místním referendu žalovaný konstatoval, že žalobci tento veřejný zájem nepřipustně absolutizují a nadřazují jej nad zájem na vybudování hlubinného úložiště. Zájem na geologickém průzkumu dané lokality za účelem možného budoucího zřízení hlubinného úložiště je podle žalovaného velmi silným celospolečenským (státním) zájmem, neboť problematiku vyhořelého jaderného paliva je třeba z dlouhodobého hlediska řešit, když současnou situaci (skladování vyhořelého paliva na povrchu v atomových elektrárnách) nelze do budoucna považovat za udržitelnou. Rovněž umístění jaderného paliva mimo území České republiky se v současné době nejeví podle žalovaného jako reálné. Z tohoto hlediska nelze podle žalovaného považovat výsledek obecního referenda za vyjádření veřejného zájmu převyšujícího zájem na vybudování hlubinného úložiště. Otázka

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

vybudování hlubinného úložiště navíc nespadá do samostatné působnosti obce a referendum tak může mít pouze konzultativní povahu. Ochrana obcí by měla být podle žalovaného zajištěna mimo jiné tím, že bude vybrána nejvhodnější lokalita pro vybudování hlubinného úložiště, k čemuž slouží právě stanovení průzkumného území. Byť ministerstvo zájem (názor) obcí vyjádřený v referendech či volených orgánech nepodceňuje, nelze názor obcí považovat za zájem převyšující zájem na vybudování hlubinného úložiště. Pokud jde o veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny, žalovaný uvedl, že daná lokalita pro stanovení průzkumného území (stejně jako šest dalších lokalit vytipovaných žadatelem v České republice jako nejvhodnější pro vybudování hlubinného úložiště) byla ze strany osoby zúčastněné na řízení vybrána v České republice tak, aby zájmy ochrany přírody a krajiny byly dotčeny v nejnižší možné míře. Ministerstvo se zabývalo otázkou existence veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny ve vztahu k intenzitě veřejného zájmu na stanovení průzkumného území a případného vybudování hlubinného úložiště v dostatečném rozsahu v souladu s požadavkem ustanovení § 4a odst. 6 ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**geologický zákon**“). Podle žalovaného jsou přitom tvrzení žalobců o možném střetu geologických prací se zájmem na ochraně přírody a krajiny zcela bezpředmětná, neboť vyhověním předmětné žádosti SÚRAO bylo stanoveno průzkumné území za účelem případného budoucího vybudování hlubinného úložiště a byly povoleny geologické práce pro etapu vyhledávání, kdy nebudou prováděny geologické práce spojené se zásahem do pozemku. Všechny lokality, pro které SÚRAO podalo obdobnou žádost jako v daném případě, byly podle žalovaného vytipovány tak, aby vyhovovaly požadavkům pro výstavbu hlubinného úložiště z hlediska současných znalostí o geologické stavbě České republiky, aby nebyly situovány do blízkosti velkých sídel a aby se nenacházely na území národního parku či chráněné krajinné oblasti. Z hlediska veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny nelze nyní podle žalovaného učinit závěr, že by tento veřejný zájem převyšoval zájem na stanovení průzkumného území a na případném vybudování hlubinného úložiště a byl by proto dán důvod pro zamítnutí předmětné žádosti podle ustanovení § 4a odst. 6 ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona.

28. V rámci vyjádření k **šestému okruhu žalobních bodů** pak žalovaný uvedl, že veřejný zájem na stanovení průzkumného území a případném následném vybudování hlubinného úložiště byl v Napadeném rozhodnutí dostatečně prokázán a konkretizován. Argumenty žalobců proti tomuto veřejnému zájmu jsou podle žalovaného neudržitelné, spekulativní a nemající oporu v realitě. Žalovaný odkázal na své výše rekapitulované vyjádření k námitce nezbytnosti postupu SÚRAO podle plánu činnosti. Dále uvedl, že sami žalobci uznávají, že ukládání radioaktivních odpadů a vyhořelého paliva je nejbezpečněji realizovatelné pomocí hlubinného úložiště, zároveň však zpochybňují nezbytnost vybudování hlubinného úložiště na území České republiky, resp. v lokalitě Březový potok. Přes zjevný rozpor těchto tvrzení je podle žalovaného třeba rovněž uvést, že pro tvrzení zpochybňující případné vybudování hlubinného úložiště v lokalitě Březový potok nenabídli žalobci žádné relevantní argumenty. Dále žalovaný zopakoval, že tato lokalita, stejně jako všechny ostatní lokality, pro které SÚRAO podalo obdobnou žádost jako v daném případě, byla vytipována tak, aby vyhovovala požadavkům pro (případnou) výstavbu hlubinného úložiště z hlediska současných znalostí o geologické stavbě České republiky, aby nebyla situována do blízkosti velkých sídel a aby se nenacházela na území národního parku či chráněné krajinné oblasti, přičemž uložení jaderného odpadu v jiném státě nelze v současné době považovat podle žalovaného za reálné. Žalovaný dále poznamenal, že zpochybňování Koncepce pouze pro nedodržení časového harmonogramu v ní uvedeného nepovažuje za relevantní. Podle žalovaného je nepochybné, že tato Koncepce směřuje k vytipování vhodných lokalit, následnému stanovení průzkumného území, a po provedení průzkumu a následném vybrání nejvhodnější lokality vybudování hlubinného úložiště v té lokalitě, která se po provedeném geologickém průzkumu ukáže jako nejvhodnější. Pokud jde o namítaný nesouhlas obcí, je třeba podle žalovaného souhlasit s Napadeným rozhodnutím, že tento argument žalobců je účelový. Podle žalovaného

byl tento požadavek z následujících usnesení vlády, týkajících se této problematiky, vypuštěn. Účast veřejnosti byla ve správních řízeních týkajících se stanovení průzkumného území pro realizaci geologických prací s cílem zjištění vhodných geologických strukturních, geomechanických, geochemických a hydrogeologických podmínek pro možnost vybudování hlubinného úložiště podle žalovaného dostatečně zajištěna. Účast veřejnosti podle žalovaného automaticky neznamená, že v případě nesouhlasu veřejnosti nemůže být průzkumné území stanoveno.

29. Žalobci v podané replice **k prvnímu okruhu žalobních bodů** odkázali na doktrinní závěry k interpretaci § 30 odst. 5 správního řádu a doplnili, že SÚRAO své oprávnění podat žádost o stanovení předmětného průzkumného území neprokazovala, neboť ve správním spise není uložen Statut SÚRAO. Není přitom rozhodné, zda je Statut SÚRAO, dle názoru žalovaného, všeobecně znám, neboť by se podle doktrinních závěrů měla prokazovat též oprávnění vyplývající z obchodního rejstříku, tedy údaje volně veřejnosti dostupné. Ani samotným Statutem SÚRAO však nelze dle názoru žalobců plně prokázat oprávnění SÚRAO podat žádost o stanovení předmětného průzkumného území. SÚRAO se totiž při výkonu své činnosti musí řídit podle § 26 odst. 4 atomového zákona též svým ročním, tříletým a dlouhodobým plánem. Ani Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 však ve spise založen není. Byl-li by totiž ve spise založen, musel by žalovaný podle žalobců dospět k závěru, že v roce 2013 nesplnilo SÚRAO všechny podmínky pro to, aby mohlo žádost o stanovení předmětného průzkumného území podat (viz absence souhlasu obcí). Žalobci dále nesouhlasili s tvrzením žalovaného, že oprávnění k podání žádosti o stanovení předmětného průzkumného území plyne přímo z § 26 odst. 1 a 3 atomového zákona. Ani skutečnost, že by byla předmětem činnosti SÚRAO výstavba úložišť radioaktivních odpadů, by SÚRAO podle žalobců bez dalšího neopravňovala k jakýmkoliv úkonům s tímto předmětem činnosti souvisejícím. Způsob výkonu předmětu činnosti SÚRAO je totiž podle žalobců omezen § 26 odst. 4 atomového zákona, podle něhož musí SÚRAO svou činnost vykonávat mimo jiné na základě svého plánu činnosti. Pokud je pro činnost SÚRAO v roce 2013 stanoveno plánem činnosti na uvedený rok, že SÚRAO může podat žádost o stanovení předmětného průzkumného území toliko poté, co získá souhlas dotčených obcí, nemohla SÚRAO podle žalobců podat tuto žádost bez souhlasu dotčených obcí, neboť výkon její činnosti by se dostal do rozporu se zákonem. Žalobci dále nesouhlasili se závěrem žalovaného, že plán činnosti SÚRAO ani atomový zákon nestanovují další podmínky pro podání žádosti směřující k nalezení vhodné lokality pro vybudování hlubinného úložiště radioaktivních odpadů. V tomto směru setrvali na své žalobní argumentaci stran překročení oprávnění pro nedostatek souhlasu dotčených obcí. Podle žalobců přitom z § 26 odst. 1 atomového zákona nelze dovodit povinnost SÚRAO podat žádost o stanovení předmětného průzkumného území, natož podat tuto žádost v rozporu s plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013 v daném roce. Ze systematického zařazení ustanovení § 26 odst. 4 atomového zákona je podle žalobců zřejmé, že i kdyby k něčemu SÚRAO zmocňovalo ustanovení § 26 odst. 1 atomového zákona, výkon takové činnosti by musel být v souladu s § 26 odst. 4 atomového zákona a tedy v souladu s plánem činnosti SÚRAO pro daný rok.
30. Ve vztahu k **druhému okruhu žalobních bodů** pak žalobci v replice setrvali na své žalobní argumentaci a trvali na tom, že tato námitka zůstala nevyřešena.
31. Žalobci v podané replice **ke třetímu a čtvrtému okruhu žalobních bodů** konstatovali, že již v rámci správního řízení podrobně uvedli, které dokumenty se jim dohledat nepodařilo či které dokumenty se jim podařilo dohledat jen ve verzi odlišné od verze, na kterou SÚRAO v rámci své žádosti a poté též žalovaný v rámci správního řízení odkazovali. Stejně tak v rámci podané žaloby žalobci uvedli, které dokumenty mají na mysli (viz strana 6 a 7 žaloby). Ať již hodnotí žalovaný dokumenty, na které SÚRAO odkazovala v rámci své žádosti, jako „dokumenty na zdroj doplňujících informací pro veřejnost“ nebo se jedná o podklady rozhodnutí, mají být tyto dokumenty obsaženy ve správním spise. Skutečnost, že tyto dokumenty ve správním spise

obsaženy nejsou, zakládá podle žalobců vadu řízení, pro kterou musí být Napadené rozhodnutí zrušeno. Žalobci v tomto směru opětovně poukázali na již v žalobě rekapitulovanou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu.

32. Ve vztahu k **pátému okruhu žalobních bodů** žalobci k problematice zájmu na hospodárnosti a efektivity vynakládání veřejných prostředků podotkli, že náležitý průzkum území v lokalitě, v rámci níž obce s vybudováním hlubinného úložiště nebudou souhlasit, je nepochybně v rozporu se zásadou hospodárnosti a efektivity vynakládání veřejných prostředků. Pokud by hlubinné úložiště na území obcí nemohlo být pro jejich nesouhlas v navazujících řízeních zbudováno, je podle žalobců zcela bezpředmětné takovou variantu zkoumat.
33. Stran veřejného zájmu vyjádřeného v místních referendech žalobce opravil chybu v psaní v podané žalobě s tím, že poukazoval na výsledky místních referend v obcích Pačejov, Maňovice a Olšany, v nichž při účasti nad 80% vyslovilo svůj nesouhlas s umístěním úložiště více než 95% obyvatel. Žalobci k obsahu vyjádření žalovaného uvedli, že žalovaný nepřipustně zaměňuje celospolečenský zájem na řešení problematiky vyhořelého jaderného paliva a státní zájmy na řešení této problematiky. Společnost totiž podle žalobců nepochybně nemá zájem na řešení uvedené problematiky vybudováním hlubinného úložiště na svém území (což vyplývá z tvrzení samotného žalovaného citovaného v následujícím bodě), zatímco stát z hlediska fiskálního a s přihlédnutím k ceně ukládání radioaktivního odpadu na území jiného státu nepochybně má zájem na jiné podobě řešení této problematiky. Stát a potažmo žalovaný je tedy povinen zkoumat, za jakých podmínek by bylo možné radioaktivní odpad ukládat na území jiného státu a teprve v situaci, kdy by tyto podmínky byly zjevně neudržitelné i s přihlédnutím k veřejnému zájmu na vybudování hlubinného úložiště v cizině, bylo by možné uvažovat o tom, že je třeba vybudovat vlastní hlubinné úložiště radioaktivního odpadu. Při tomto posuzování přitom musí žalovaný podle žalobců posuzovat všechny varianty a především zohlednit, jakým způsobem se na financování ukládání radioaktivního odpadu budou podílet jeho původci, v souladu se zásadou znečišťovatel platí. Tyto náklady v podobě strpění vybudování hlubinného úložiště nelze podle žalobců přenášet na občany obcí, kteří takový odpad nevyprodukovali. Žalobci doplnili, že nikdy netvrdili, že jde o otázku spadající do samostatné působnosti obcí, ale tvrdili, že výsledky referend je třeba považovat za deklaraci veřejného zájmu.
34. K závěrům žalovaného zpochybňujícím relevanci nesouhlasů obcí žalobci uvedli, že se jedná o účelovou proklamaci, kterou však žalovaný nikterak neodůvodňuje. Podle žalobců přitom nelze akceptovat strohé vyjádření žalovaného, že uložení radioaktivního odpadu na území jiného státu není v současnosti reálné, a to tím spíše, že úložiště radioaktivních odpadů již jsou na území jiných států budována. Žalovaný měl doložit či odkázat na konkrétní úvahy, které ho vedly k závěru, že nelze radioaktivní odpad uložit na území jiného státu, ať už za peníze či za poskytnutí jiných výhod.
35. K žalovaným zpochybňované možnosti zásahů do životního prostředí stanovením předmětného průzkumného území žalobci uvedli, že přistoupením na argumentaci žalovaného by bylo dospěno k neudržitelnému závěru, že pokud nedochází k zásahu do půdy, tak lze provádět v chráněných oblastech jakoukoliv činnost, respektive pro takovou činnost obdržet jakoukoliv výjimku, neboť tím údajně nedochází k zásahu do životního prostředí. Životní prostředí se podle žalobců neskládá pouze z půdní složky a chráněné druhy rostlin a živočichů se nenacházejí pouze v zemi, přičemž jsou ovlivněni jakýmkoliv zásahem do jejich biotopu, který opět nezahrnuje toliko půdní složku. Již samotná skutečnost, že lokality byly vybírány bez účasti dotčené veřejnosti, obcí či nevládních organizací hájících zájmy ochrany přírody a krajiny, zpochybňuje samotné tvrzení žalovaného. Naopak zájmy na ochraně přírody a krajiny se měly posuzovat v řízeních, z nichž vzešlo Prvostupňové rozhodnutí, respektive Napadené rozhodnutí, neboť teprve v těchto řízeních mohli žalobci, jakož i jiné dotčené subjekty, kteří jsou obeznámeni s poměry v území lépe než SÚRAO, které v něm nepobývá, namítat konkrétní dotčení na ochraně přírody a krajiny, jak ostatně též žalobci učinili. Podle žalobců je nepřipustné, aby tyto námítky byly vypořádány

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

takovým netransparentním způsobem, respektive toliko poukazem na blíže neupřesněný postup SÚRAO při výběru předmětných lokalit.

36. Ve vztahu k **šestému okruhu žalobních bodů** žalobci v podané replice setrvali na žalobní argumentaci k interpretaci § 26 odst. 4 atomového zákona a relevanci plánu činnosti pro výkon činnosti osobou zúčastněnou na řízení. Doplnili, že ustanovení § 26 odst. 4 atomového zákona je i z hlediska systematiky ustanovením speciálním k § 26 odst. 3 atomového zákona a tedy vymezení předmětu činnosti SÚRAO upřesňuje a může ho též podmiňovat souladem s plánem činnosti SÚRAO pro ten který rok. Shledal-li žalovaný zjevný rozpor v tvrzení žalobců, že nejbezpečnějším způsobem ukládání radioaktivního odpadu je vybudování hlubinného úložiště, avšak jeho vybudování na území České republiky není nezbytné, žalobci konstatovali, že je pochopitelné, že hlubinné úložiště nemusí být vybudováno na území České republiky, nýbrž může být zbudováno na území jiného státu s vhodnějšími geologickými parametry či s menším odporem veřejnosti k jeho vybudování (viz například situace ve Finsku). Podle žalobců bylo potřebné v Napadeném rozhodnutí uvést, zda taková jednání s jinými státy proběhla a s jakým výsledkem, případně, proč jsou podmínky kladené na uložení radioaktivního odpadu na území jiného státu z hlediska veřejných zájmů neakceptovatelné. Vzhledem k tomu, že by tímto řešením neutrpěly jiné veřejné zájmy, pak nebylo podle žalobců rozhodné, že by se nejednalo o řešení nejekonomičtější. Podle žalobců je právě na správních orgánech, aby při rozhodování o stanovení předmětného průzkumného území vyhodnotili, zda „ekonomický zájem“ má převážit nad ochranou jiných veřejných zájmů. Skutečnost, že ukládání jaderného odpadu v úložištích na území jiných států nemá být věcí výjimečnou, je podle žalobců dána již samotnými geologickými limity některých států na svém území úložiště vybudovat (např. Nizozemí, Belgie, Švýcarsko a patrně též Francie). Jedná se o jeden z možných způsobů řešení uložení radioaktivního odpadu a nelze akceptovat přístup žalovaného, který se posuzováním veřejných zájmů v tomto kontextu nezabýval. Přitom budování úložišť na území jiných států již probíhá nebo proběhlo (např. na ostrově Olkiluoto ve Finsku). K otázce časového harmonogramu koncepce pro nakládání s radioaktivními odpady žalobci uvedli, že z koncepce nevyplývá, že stanovený časový harmonogram byl toliko formální, nezavazující a ve svém důsledku by mu neměla být věnována pozornost. Naopak se domnívali, že Česká republika uvedeným harmonogramem jasně stanovila, že pokud nebude tento harmonogram dodržen, je třeba znovu posoudit možnosti jiného řešení situace, než je vybudování hlubinného úložiště na některé z navržených lokalit. Nedodržení harmonogramu může podle žalobců vést také k jiným řešením uložení jaderného odpadu, jak plyne z bodu 8.4 návrhu aktualizace koncepce nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem z října 2014, dle něhož se z důvodu nemožnosti získání souhlasu dotčených obcí s vybudováním hlubinného úložiště na jejich území uvažuje o dalších lokalitách, přičemž jako záložní řešení je prezentována lokalita ve vojenském újezdu Boletice, v rámci které již byly dokončeny též geologické studie. K otázce relevance Politiky územního rozvoje 2008 žalobci upozornili, že žalovaný toliko opakuje, co již bylo více či méně obsaženo v Napadeném rozhodnutí, aniž by osvětlil, jakým způsobem mohla usnesení vlády nahradit obsah Politiky územního rozvoje 2008, či přiblížil, z jakých důvodů tedy (tvrzený překonaný) obsah Politiky územního rozvoje 2008 může svědčit pro veřejný zájem na stanovení předmětného průzkumného území. K požadavku směrnice EUROATOM, která vyžaduje zajištění účinné účasti veřejnosti, a tedy i obcí, na rozhodování o nakládání s vyhořelým palivem, žalobci uvedli, že předmětem jejich námítky byla skutečnost, že se ministr životního prostředí k tomuto požadavku směrnice v Napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Žalobci přitom nesouhlasí s tím, že účast veřejnosti byla v předmětných řízeních zajištěna. Žalobci především netvrdili, že projevený nesouhlas veřejnosti, ať už ve formě místního referenda nebo ve formě nesouhlasu obcí se stanovením průzkumného území, znamená bez dalšího nemožnost stanovit předmětné průzkumné území. Pokud však není tento nesouhlas reflektován v rámci výrokové části rozhodnutí ministerstva, musí být taková skutečnost podle žalobců zvláště podrobně a

přesvědčivě odůvodněna v rámci odůvodnění takového rozhodnutí, a to právě s přihlédnutím k požadavku na účinnou účast obcí.

37. Osoba zúčastněná na řízení ve svém podání ze dne 8. 2. 2016 **k prvnímu okruhu žalobních bodů** uvedla, že pravomoc k podání žádosti jí plynula z § 26 odst. 3 písm. a) atomového zákona, neboť stanovení průzkumného území je přípravným krokem k umístění hlubinného úložiště. Podanou žádost nelze podle osoby zúčastněné na řízení považovat za nezákonnou. Tu pasáž Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013, z níž plynul předpoklad jednání s obcemi s cílem získání jejich souhlasu, resp. předpoklad uzavření písemných dohod s obcemi, je podle osoby zúčastněné na řízení třeba považovat z konkrétně popsaných důvodů za zavádějící. Plán činnosti jako dokument strategického charakteru podléhá podle osoby zúčastněné na řízení svému vývoji v závislosti na celé řadě souvisejících okolností, a nelze tak na jeho základě činit definitivní závěry týkající se postupu SÚRAO ve správních řízeních a nebrat tak v úvahu další objektivní okolnosti. Pro správní orgán je nadto rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, z něhož ostatně vychází i správní soud. Případný nesoulad byl tedy zhojen nejpozději přijetím Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2014. Osoba zúčastněná na řízení v tomto směru považovala za absurdní, aby ve světle žalobní argumentace byla povinna vzít zpět podané žádosti, přičemž by následně podala totožné žádosti znovu. Za nezákonnou by bylo lze podanou žádost považovat pouze tehdy, pokud by nesplňovala požadavky vyplývající z § 4 geologického zákona. Osoba zúčastněná na řízení se pak neztotožnila ani s žalobní argumentací týkající se § 30 odst. 5 správního řádu, resp. spáchání správního deliktu podle § 41 atomového zákona.
38. Ve vztahu **k druhému okruhu žalobních bodů** osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že z obsahu žádosti bylo zcela zjevné, že jejím předmětem byla pouze etapa vyhledávání. O jejím obsahu tedy nemohly vzniknout účastníkům ani správnímu orgánu žádné pochybnosti.
39. Ve vztahu **k třetímu a čtvrtému okruhu žalobních bodů** osoba zúčastněná na řízení v podaném vyjádření uvedla, že podaná žádost všechny zákonem aprobované náležitosti splnila. Z obsahu žaloby není podle osoby zúčastněné na řízení zřejmé, jaké náležitosti či přílohy jako podklad pro rozhodnutí ve spisu chyběly. Zveřejnila-li osoba zúčastněná na řízení různé odborné publikace, nelze je považovat za důkazy či podklady vydaných rozhodnutí. Nelze tedy hovořit o nesprávném vedení spisu. K žalobní argumentaci stran chybějících strategických dokumentů, tzn. plánů činností v roce 2013 a 2014 a koncepce nakládání s radioaktivními odpady, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobci na tyto dokumenty ve svých podáních odkazovali, přičemž obdobnou námitku v průběhu správního řízení nevznesli, a je jí tedy třeba považovat za účelovou. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že dostatečným podkladem pro posouzení zákonnosti podané žádosti je již samotné prokázání naplnění požadavků ustanovení § 4 a § 4a geologického zákona, přičemž obsah plánů činnosti ani jiných strategických dokumentů není nezbytným podkladem pro posouzení naplnění těchto zákonných požadavků. Podklady pro rozhodnutí ve věci je třeba podle osoby zúčastněné na řízení považovat se zřetelem k předmětu řízení za dostatečné.
40. K problematice efektivnosti a hospodárnosti spadající pod žalobní argumentaci **pátého okruhu žalobních bodů** osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že tuto otázku nemohl žalovaný ve správním řízení posuzovat, neboť jde výlučně o otázku dohledové činnosti Rady SÚRAO. Postup osoby zúčastněné na řízení byl nadto aprobován vládou v rámci Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2014. Za nevhodné by bylo podle osoby zúčastněné na řízení třeba považovat, pokud by bez řádného geologického průzkumu byly vynakládány finanční prostředky na určitou lokalitu, přičemž by se následně ukázalo, že je z geologického hlediska nevhodná.
41. Pokud jde o veřejný zájem vyjádřený ve výsledcích obecních referend, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že otázka záměru hlubinného úložiště nespadá do samostatné působnosti obce a referendum tak může mít toliko konzultativní povahu. Výsledek zavazuje výlučně orgány obce.

Žalovaný tak podle osoby zúčastněné na řízení nemá povinnost se k výsledkům místního referenda vyjadřovat. Výsledky referend přitom nutně nepředstavují veřejný zájem.

42. K otázce veřejného zájmu na ochraně obcí, u nichž nebyl získán jejich souhlas, osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že obce musí vždy uvést, co konkrétně považují za veřejný zájem a jak by mohl být ohrožen provedením geologických prací; samotné vyslovení nesouhlasu však veřejný zájem nezakládá. Postupy popsané v Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013 nelze automaticky hodnotit jako vyjádření veřejného zájmu. Podle osoby zúčastněné na řízení neplyne z Politiky územního rozvoje 2008, že by bylo třeba získat souhlasy všech dotčených obcí, neboť obce nemají právo veta.
43. K veřejnému zájmu na ochraně přírody a krajiny osoba zúčastněná na řízení poukázala na § 4a odst. 6 geologického zákona a zdůraznila, že tyto otázky nemohou být řešeny v rámci stanovení průzkumného území, ale spadají až do činností uvedených v § 6 a § 14 geologického zákona.
44. Konečně osoba zúčastněná na řízení nesouhlasila s námitkami nedodržení zásad činnosti správních orgánů a uvedla, že změna strategie byla nutným vyústěním situace, kdy snaha o konsenzuální přístup nevedla ke kýženému výsledku.
45. Pokud jde o žalobní argumentaci uvedenou v **rámci šestého okruhu žalobních bodů**, osoba zúčastněná na řízení považovala za klíčové, že „*je naplněna podmínka aprobační změny strategie usnesením vlády v Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2014*“. K otázce umístění hlubinného úložiště v ČR pak osoba zúčastněná na řízení uvedla, že Česká republika musí řešit již existující problém, a to bez ohledu na další rozvoj jaderné energetiky, přičemž musí plnit závazky dané zákony a mezinárodními smlouvami k vypořádání se s již existujícím jaderným odpadem. Vzhledem k tomu, že neexistuje možnost uložení radioaktivního odpadu v zahraničí, není podle osoby zúčastněné na řízení jiná možnost, než vybudování hlubinného úložiště na území ČR. Požadavky žalobců na obsah odůvodnění rozhodnutí považovala osoba zúčastněná na řízení za absurdní. Se zřetelem k obsahu koncepce nakládání s radioaktivními odpady je tím spíše dán veřejný zájem na zúžení stávajícího počtu sedmi lokalit na základě geologických prací. Argumentace prodloužením oproti harmonogramu výběru dvou finálních lokalit je podle osoby zúčastněné na řízení nelogická. Osoba zúčastněná na řízení přitom zopakovala svá tvrzení k významu Politiky územního rozvoje 2008 a doplnila, že požadavek na zajištění účinné účasti veřejnosti nelze zaměňovat za právo veta dotčených obcí.
46. V podání ze dne 30. 3. 2016 se pak osoba zúčastněná na řízení vyjádřila k obsahu žalobci podané repliky.
47. Podáním ze dne 10. 8. 2016 žalobci navrhli doplnění dokazování o podklady prokazující podle žalobců tvrzenou změnu v přístupu k výběru lokalit pro budoucí umístění hlubinného úložiště ze strany Ministerstva průmyslu a obchodu, resp. SÚRAO.
48. Podáním ze dne 6. 12. 2016 osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud návrhu na doplnění dokazování nevyhověl.
49. Podáním ze dne 5. 4. 2017 pak žalobci zdejšímu soudu v posuzované věci sdělili, že dne 31. 12. 2016 uplynula doba platnosti předmětného rozhodnutí, přičemž řízení o žádosti o prodloužení platnosti Prvostupňového rozhodnutí bylo nepravomocně zastaveno. Žalobci v tomto podání předkládali argumenty, pro které mají za to, že přes uvedené skutečnosti předmět řízení o podané žalobě nezanikl, resp. neodpadl a podanou žalobu je tak třeba projednat.

IV. Z obsahu správních spisů

50. Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.
51. Rozhodnutím ze dne 16. 10. 2014, čj. 774/520/13, 67692/ENV/13, Ministerstvo životního prostředí vyhovělo žádosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 25. 9. 2013 a stanovilo průzkumné území pro zvláštní zásahy do zemské kůry Březový potok. Ve výroku rozhodnutí popsalo určení

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

zvláštního zásahu do zemské kůry tak, že průzkumné území je stanoveno za účelem zjištění vhodných geologických, strukturních, geomechanických, geochemických a hydrogeologických podmínek pro možnost vybudování podzemního úložiště vyhořelého jaderného paliva a ostatních radioaktivních odpadů – etapa vyhledávání. Současně vymezilo plošný rozsah průzkumného území a identifikovalo jednotlivá dotčená katastrální území a dotčené obce. Doba platnosti stanoveného průzkumného území byla stanovena do 31. 12. 2016. Současně byly stanoveny podmínky provádění geologických prací tak, že nebudou prováděny technické práce, tj. práce spojené se zásahem do pozemku. Ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno, že mohou být prováděny pouze konkrétně označené práce, které se za technické nepovažují. Nedílnou součástí Prvostupňového rozhodnutí je mapa předmětného průzkumného území v měřítku 1:25 000 s vyznačenými vrcholovými body průzkumného území.

52. Napadeným rozhodnutím ze dne 25. 8. 2015, čj. 2731/M/15 54610/ENV/15, pak ministr životního prostředí zamítl rozklad proti Prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí ministr životního prostředí k námitkám vzneseným rozkladateli uvedl následující závěry.
53. K námitce nezákonného postupu osoby zúčastněné na řízení při podání žádosti (**první okruh žalobních bodů** – pozn. soudu) ministr uzavřel, že z § 26 odst. 4 atomového zákona vyplývá, že žadatel vykonává svou činnost nejen na základě plánu činnosti, ale také na základě svého statutu. Statut žadatele byl přitom schválen usnesením vlády č. 801 ze dne 10. 11. 2010, kde se v čl. 3 odst. 2 uvádí, že hlavní úkoly žadatele vyplývají z předmětu jeho činnosti, který je vymezen v § 26 odst. 3 atomového zákona. Podání předmětné žádosti lze podle ministra podřadit pod činnost uvedenou v § 26 odst. 3 písm. a) atomového zákona.
54. K námitce zmatečnosti předmětu žádosti (**druhý okruh žalobních bodů**) ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že osoba zúčastněná na řízení zúžila předmět podané žádosti pouze na etapu vyhledávání neinvazivními metodami na ústním jednání dne 22. 5. 2014, které proběhlo za účasti všech odvolatelů.
55. K námitce nepřezkoumatelnosti Prvostupňového rozhodnutí pro nedostatky ve vedení správního spisu (**třetí a čtvrtý okruh žalobních bodů** – pozn. soudu) ministr v Napadeném rozhodnutí konstatoval, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí vyplývá, na základě jakých podkladů učinilo ministerstvo závěry při poměrování veřejných zájmů podle § 4a odst. 6 geologického zákona. Z odůvodnění rovněž podle ministra vyplývá, jak se ministerstvo vypořádalo s návrhy rozkladatelů na provedení dalších důkazů a s jejich námitkami. Podle ministra měli rozkladatelé možnost se ke všem podkladům Prvostupňového rozhodnutí vyjádřit. Také v podaných rozkladech podrobně komentují jednotlivé dokumenty (usnesení vlády, plány činnosti apod.), které označují jako neznámé nebo veřejně nepřístupné. Dále ministr v odůvodnění konstatoval, že odvolatelům bylo sděleno, proč nebylo dalším důkazním návrhům vyhověno. Skutečnost, že některé dokumenty nebyly součástí spisu, sice podle ministra představuje vadu řízení, která však neměla vliv na zákonost předmětného rozhodnutí. K usnesení vlády, kterým byl schválen plán činnosti, se odvolatelé vyjádřili, ostatní dokumenty pak ministr považoval za sekundární, mající význam pro argumentační podporu.
56. K námitkám porušení § 4a odst. 6 geologického zákona a § 50 odst. 3 správního řádu (**pátý okruh žalobních bodů** – pozn. soudu) při hodnocení veřejných zájmů ministr k hledisku efektivity a hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky uvedl, že toto hledisko nelze podle § 4a odst. 6 geologického zákona použít, neboť je věcí žadatele (osoby zúčastněné na řízení), v jaké lokalitě, popř. v kolika lokalitách požaduje stanovit průzkumné území za účelem zjištění vhodných podmínek pro vybudování hlubinného úložiště. Žadatel je podle ministra v tomto ohledu omezen toliko svým rozpočtem. Za nevhodné by naopak bylo třeba považovat, kdy by bez řádného geologického průzkumu byly vynakládány finanční prostředky na určitou lokalitu, přičemž by se následně ukázalo, že je z geologického hlediska nevhodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

57. K námitkám akcentujícím veřejný zájem vyjádřený v referendech dotčených obcí ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatoval, že v úvaze podle § 4a odst. 6 geologického zákona lze poměřovat pouze zájmy, které z povahy věci přicházejí vůbec v úvahu. Pokud by se na základě nesouhlasu obcí zdůrazněných referendem nevyhovělo žádosti o stanovení průzkumného území, lokalita by již nemohla být nijak zkoumána z hlediska její přijatelnosti pro vybudování hlubinného úložiště. Proto nebylo podle ministra možné k nesouhlasu obcí přihlídnout jako k veřejnému zájmu, který by převyšoval zájem na dalším průzkumu a následném využití ložiska podle § 4a odst. 6 geologického zákona.
58. Ministr se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neztotožnil ani s námitkami poukazujícími na veřejný zájem na ochraně lokalit, u nichž nebyl získán souhlas obcí. Ministr uvedl, že Plán činnosti SÚRAO pro rok 2014 přijatý usnesením vlády č. 985 ze dne 18. 12. 2013 požadavek souhlasu obcí neobsahuje. Obce jsou účastníkem řízení, jejich nesouhlas není důvodem pro zamítnutí žádosti. Politika územního rozvoje 2008 pak podle ministra předpokládá řešení problému nakládání s vysoce radioaktivními odpady formou hlubinného úložiště, přičemž z lokalit s vhodnými vlastnostmi horninového masivu a s vhodnou infrastrukturou bude proveden výběr dvou nejvhodnějších pro realizaci hlubinného úložiště, a to již v roce 2015.
59. Pokud jde o rozkladateli namítaný veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny v dotčené lokalitě, ministr životního prostředí v odůvodnění Napadeného rozhodnutí poznamenal, že jelikož byly povoleny geologické práce pro etapu vyhledávání, kdy nebudou prováděny geologické práce spojené se zásahem do pozemku, jsou námitky o možném střetu těchto prací se zájmem na ochraně přírody a krajiny zcela bezpředmětné. Pokud jde o možný vliv případně budovaného hlubinného úložiště, odkázal ministr na obsah odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí s tím, že všechny lokality byly vytipovány tak, aby vyhovovaly požadavkům pro výstavbu hlubinného úložiště z hlediska současných znalostí o geologické stavbě ČR, aby nebyly situovány do blízkosti velkých sídel a aby se nenacházely na území národního parku či chráněné krajinné oblasti. Ohledně uvedených zvláště chráněných území přírody a krajiny nyní podle ministra nelze učinit závěr, že by veřejný zájem na ochraně těchto území převyšoval zájem na stanovení průzkumného území a na případném vybudování hlubinného úložiště. Současně ministr rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí s tím, že ministerstvo se v jeho odůvodnění zabývalo otázkou existence dalších veřejných zájmů a jejich intenzitou ve vztahu k veřejnému zájmu na stanovení průzkumného území a případném následném vybudování hlubinného úložiště.
60. K námitkám tvrdícím existenci veřejného zájmu na dodržování základních zásad činnosti správních orgánů ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zopakoval, že osoba zúčastněná na řízení postupovala při podání žádosti v souladu s působností svěřenou jí atomovým zákonem.
61. K námitkám, v nichž rozkladatelé poukazovali na to, že hodnocení veřejného zájmu na stanovení průzkumného území nelze opřít o podklady shromážděné v průběhu řízení (**šestý okruh žalobních bodů** – pozn. soudu), ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí odmítl námitky, že žádost byla podána v rozporu s oprávněním osoby zúčastněné na řízení vyplývajícím ze statutu a § 26 odst. 3 a 4 atomového zákona a na str. 10, 11 a 14 rozhodnutí popsal provedený způsob výběru lokality a jejího hodnocení postupem podle § 4a odst. 6 geologického zákona. K námitce související s aplikací Společné úmluvy o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a o bezpečnosti při nakládání s radioaktivními odpady z roku 1997 ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že i když tato úmluva sama o sobě neukládá ČR, aby vybudovala hlubinná úložiště, lze k tomuto závěru dospět ve spojitosti s ostatními dokumenty citovanými v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí. Ministr současně v tomto ohledu zdůraznil bod 23 recitálu směrnice EURATOM a uzavřel, že veřejný zájem na stanovení průzkumného území byl dostatečně konkretizován. K námitkám zpochybňujícím relevanci Koncepce ministr konstatoval, že z uvedené koncepce lze jednoznačně dovodit veřejný zájem na vybudování hlubinného úložiště, přičemž z prodlení v postupu žadatele rozkladatelé dovozují nesprávné závěry. Ministr s odkazem na Plán činnosti SÚRAO pro rok 2014 neshledal ani tyto námitky rozkladatelů

důvodnými. K námitkám souvisejícím s účastí obcí v řízení o žádosti o stanovení průzkumného území ministr uzavřel, že právní význam jejich stanoviska vyplývá z § 4a odst. 2 geologického zákona, který obcím přiznává postavení účastníků řízení podle § 27 odst. 3 správního řádu. Námitka rozkladatelů, že by postavení obce v řízení o takové žádosti mělo být něčím jiným, postrádá podle ministra jakýkoli zákonný podklad. K námitkám poukazujícím na možnost využití úložiště v jiných státech ve smyslu směrnice EURATOM ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podotknul, že účast veřejnosti je zajištěna stávajícím zněním geologického zákona přiznávajícím úcastenství obcím i spolkům, jejichž poslání je ochrana přírody a krajiny. Ministr přitom odmítl, že by ze směrnice EURATOM plynula podmínka stanovení průzkumného území jen se souhlasem obcí. Ministr přitom bez dalšího odmítl jako nedůvodné námitky poukazující na jiná možná řešení, které mohla osoba zúčastněná na řízení zvolit s tím, že je to právě ona, kdo rozhoduje o předmětu a obsahu žádosti.

V. Posouzení věci soudem

62. Městský soud v Praze předem vlastního posouzení v rámci zkoumání naplnění podmínek řízení ve vztahu k žalobci č. 7 zjistil, že tento žalobce nepodal proti Prvostupňovému rozhodnutí rozklad. Přestože se tento žalobce v řízení o rozkladu z pozice účastníka řízení vyjadřoval, nelze mít pochybnosti o tom, že sám rozklad proti Prvostupňovému rozhodnutí nepodal a nevyčerpал tak řádný opravný prostředek, který měl ve vztahu k Prvostupňovému rozhodnutí k dispozici.
63. Se zřetelem k § 68 písm. a) s. ř. s. tak zdejšímu soudu nezbylo, než pro nevyčerpání opravných prostředků, které měl tento žalobce k dispozici ve správním řízení, výrokem II. tohoto rozsudku žalobu ve vztahu k tomuto žalobci podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout. Žaloba tak byla věcně projednatelná pouze ve vztahu k žalobcům č. 1 – 6.
64. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
65. Městský soud v Praze se přitom v logice uspořádání žalobních bodů nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze v zásadě vážít důvodnost uplatněných námitek. Námitky nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí byly přitom v rozdílném rozsahu vznášeny v rámci všech skupin žalobních bodů.

a. K nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí

Právní rámec

66. Podle § 68 odst. 3 správního řádu platí, že „v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“.

Relevantní závěry rozhodovací praxe soudů

67. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případech, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

68. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz.
69. Zdejší soud pak specificky poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74, které byly nesčetněkrát aplikovány v navazující judikatuře, podle nichž je třeba za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považovat rozhodnutí, v němž se soud (správní orgán) nevypořádá se všemi uplatněnými námitkami.
70. Pro jejich relevanci v posuzovaném případě lze dále připomenout závěry plynoucí ze shora označeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 689/2005 Sb. NSS, podle nichž je nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů také takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není „*zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“.
71. Tento právní názor je přitom ustáleně aplikován obdobným způsobem rovněž v případech, kdy je takovou vadou zatíženo rozhodnutí správního orgánu (srov. shora označené rozsudky Nejvyššího správního soudu).
72. Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezu a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezu a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
73. Zdejší soud rovněž poukazuje na závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzená*“.
74. Stejně tak je třeba mít při posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí na paměti také závěry prezentované Ústavním soudem v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), podle nichž jsou „*soudy...povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

75. I zde přitom platí, že rovněž Ústavní soud aplikuje právní názor vyslovený v předmětných rozhodnutích nejen ve vztahu k rozhodnutím soudů, ale ve vztahu k rozhodnutím všech orgánů veřejné moci nadaných pravomocí a působností rozhodovat autoritativně o právech a povinnostech adresátů veřejné moci.
76. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
77. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nade vší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvážil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
78. Platí tedy, že nevypořádá-li se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro které je třeba je zrušit. Podle právního názoru vyjádřeného v nesčetném množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu takové rozhodnutí správního orgánu nemůže obstát.
79. Městský soud v Praze nicméně nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitně* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1).
80. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutím, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

81. Správní soudy se v minulosti opakovaně vyjádřily rovněž k problematice řetězení nepřezkoumatelných rozhodnutí. Ustálená rozhodovací praxe přitom stojí na závěru, že přezkoumá-li odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, sám zatíží své rozhodnutí o odvolání shodnou vadou. V tomto směru lze pro větší stručnost odkázat na právní názor vyslovený v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, čj. 5 As 63/2009 - 81, ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 Asz 2/2010 - 57, ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 8. 9. 2010, čj. 9 Afs 57/2010 - 139, a celé řadě dalších rozhodnutí tohoto soudu, který je třeba obdobně aplikovat i ve vztahu rozhodnutí odvolacího orgánu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak plyne jednoznačně např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41.
82. Správní soudy připouštějí toliko to, aby odvolací orgán v rozhodnutí o odvolání provedl určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není nepřezkoumatelné, není v rozporu s právními předpisy, a je správné.
83. Jakkoli tedy platí, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek a není tedy vyloučeno, aby odvolací orgán napravit drobné vady řízení před správním orgánem prvního stupně a drobné vady v řízení v něm vydaného, nesmí v žádném případě takovým způsobem postupovat v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V takovém případě by podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů odvolací orgán účastníku řízení nepřipustně odňal jednu instanci a připravil by jej o právo reagovat na konkrétní odůvodněné závěry správního orgánu prvního stupně. V tomto směru lze odkázat např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012 - 48, rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, čj. 60 A 1/2013 - 49, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2010, čj. 29 Ca 221/2008 - 48, či rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, čj. 9 Ca 144/2009 - 102.

K nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů pro vady ve vedení spisu (třetí a čtvrtý okruh žalobních bodů)

84. Městský soud v Praze s ohledem na logické vztahy mezi jednotlivými okruhy žalobních bodů považoval za nutné nejprve posoudit žalobní námítky vznesené v rámci třetího a čtvrtého okruhu žalobních bodů, jejichž prostřednictvím žalobci namítali, že Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí jsou s ohledem na nedostatky ve vedení správního spisu zatížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů, přičemž v důsledku těchto nedostatků bylo řízení rovněž zatíženo procesní vadou spočívající v porušení práva žalobců na vyjádření se k podkladům rozhodnutí vyplývajících z § 36 odst. 3 správního řádu.
85. Zdejší soud rekapituluje, že žalobci se v průběhu správního řízení domáhali zařazení celé řady dokumentů, na které osoba zúčastněná na řízení odkazovala v žádosti o stanovení průzkumného území, do správního spisu. Tyto dokumenty byly označeny především na str. 3 podání žalobce č. 3 ze dne 29. 11. 2013 a na str. 3 podání žalobce č. 5 ze dne 2. 12. 2013.
86. Na vznesené důkazní návrhy žalobci odkázali rovněž v rámci ústního jednání dne 22. 5. 2014, jak plyne z protokolu čj. 500/520/14, 36119/ENV/14.
87. V odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ministerstvo k předmětným návrhům žalobců na doplnění konkrétně označených dokumentů do správního spisu uvedlo, že „dokumenty, které AK Šíkola a obce požadují doplnit do spisu, byly, jak uvádí žadatel, v žádosti uvedeny ve snaze lépe složitou problematiku osvětlit tak, aby byla srozumitelná i neodborné veřejnosti, kromě toho je lze opatřit cestou podle § 12 geologického zákona. Tzn., že tyto dokumenty jsou v žádosti zmíněny pouze na doplnění a většina z nich je volně přístupná na internetových stránkách SÚRAO, na což byli účastníci řízení upozorněni. Ze znění námitek AK

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

Škola i obcí je navíc zřejmé, že jsou s obsahem dokumentů, které požadují doplnit do spisu, detailně seznámeny“. Ministerstvo doplnilo, že „nepovažuje za nutné, aby veřejně dostupné obsáhlé dokumenty (zmínění studie apod.) byly součástí spisu, když je lze považovat v rámci tohoto řízení pro jeho účastníky za věc všeobecně známou“.

88. V odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí nicméně ministerstvo na str. 21 a násl. rekapitulovalo, že při svém posouzení vyšlo mj. z (i.) Koncepce nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice, schválené usnesením Vlády České republiky ze dne 15. května 2002 č. 487, (ii.) usnesení vlády ČR č. 955 ze dne 20. 12. 2012, kterým byl schválen Plán činnosti SÚRAO na rok 2013 a (iii.) usnesení vlády ČR č. 985 ze dne 18. 12. 2013, kterým byl schválen Plán činnosti SÚRAO na rok 2014.
89. Současně pak ministerstvo na str. 23 a 24 mj. uvedlo, že „z dokumentů, které citoval žadatel v žádosti a které jsou volně dostupné na internetových stránkách SÚRAO, je zřejmé, že lokality byly vytíповány tak, aby vyhovovaly požadavkům pro výstavbu HÚ z hlediska současných znalostí o geologické stavbě ČR, aby nebyly situovány do blízkosti velkých sídel, aby se nenacházely na území národního parku, či chráněné krajinné oblasti, aby nebyly v blízkosti státních hranic. Při hodnocení lokalit se dřívější studie zabývaly problematikou energetiky a spojů, vodohospodářských sítí, ochranných pásem vodních zdrojů a zátopových území, silniční a železniční dopravy, letecké dopravy, ochrany přírody a krajiny, nerostných surovin a horninového prostředí a také ochrany kulturních a historických hodnot. Ze širších zájmových území byly vybrány lokality o rozloze cca 25 km². Podle Předběžné studie proveditelnosti dostupné na stránkách SÚRAO se HÚ skládá z povrchové a podzemní části. Povrchová část by měla zaujímat plochu cca 19 ha, tj. 0,19 km², podzemní část cca 306 ha, tj. 3,06 km² v předpokládané hloubce 500 m pod povrchem, přičemž horizontální vzdálenost povrchové a hlubinné části úložného může dosáhnout až 5 km. Na takto stanoveném průzkumném území může být s ohledem na následnou velikost HÚ nalezeno takové místo, které bude mít vhodnou geologickou stavbu, a současně budou vyřešeny další střety zájmů.

Z výše uvedeného vyplývá, že takové veřejné zájmy, které by mohly převážet nad zájmem na vybudování HÚ, byly již dříve víceméně vyloučeny. Tato skutečnost je zřejmá i ze stanovisek a vyjádření účastníků řízení, kteří jako veřejný zájem prezentovali zejména nesouhlas občanů dotčených obcí. Obec Pačejov navíc upozornila na výskyt obrožených a chráněných druhů rostlin a živočichů v okolí Pačejova a na přírodní rezervaci V Morávkách, která je zároveň EVL. Dotčené orgány a někteří účastníci řízení upozornili na ÚSES různé úrovně, chráněné druhy živočichů a rostlin rozptýlené po celém PÚ, chráněné ložiskové území, prognózní zdroje surovin atd. Nejzávažnější střety zájmů v projednávané lokalitě jsou uvedeny i v předložené žádosti.

Je tedy evidentní, že další veřejné zájmy byly již dříve zohledněny a lokality, včetně lokality Březový potok, byly navrženy tak, aby výše uvedené veřejné zájmy nebyly dotčeny, nebo byly dotčeny v co nejnižší míře, jak například dokládá uváděná Zpráva o řešení a výsledcích projektu – Lokalita č. 40 – Pačejov Nádraží, Skořepa a kol. 2005, na základě které byla vybrána lokalita pro PÚZZK Březový potok. Ministerstvo z ní uvádí: „Z hlediska vlivů na složky životního prostředí existuje riziko negativních vlivů na ovzduší v období výstavby HÚ, vzhledem ke zhoršeným podmínkám rozptylu škodlivin. Zvýšené riziko existuje i v případě negativního ovlivnění krajinného rázu a narušení lesních porostů výstavbou příjezdových komunikací k PA (povrchový areál, pozn. ministerstva). Při dodržování příslušné legislativy nevyvolá žádná trvalá environmentální ani zdravotní rizika. Z hlediska vlivů na složky životního prostředí existuje určité riziko částečného ovlivnění hydrologických poměrů vzhledem k umístění zájmového území v pramenné oblasti vodních toků. Vlivy na přírodu a krajinu budou pouze malé, neboť PA je navržen na plochách intenzivně zemědělsky obhospodařovaných.“ Doporučení pro další etapy průzkumu, které vyplývají z této zprávy, jsou náplní geologických prací pro projednávanou etapu vyhledávání, a to kromě doporučených prací technických. K obdobným závěrům dospěla i Předběžná studie proveditelnosti lokalita Pačejov Nádraží, Krajíček a kol., 2005.“ (pozn. zvýraznění doplněno).

90. Žalobci č. 5 a 6 posléze v podaném rozkladu proti postupu ministerstva v souvislosti s nezařazením některých podkladů pro rozhodnutí do správního spisu brojili obsáhlými námitkami vznesenými na str. 3 – 5 jejich rozkladu, přičemž mj. namítali, že je Prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť ze správního spisu nelze seznat, jaké konkrétní podklady či jejich verze vzalo Ministerstvo životního prostředí v úvahu při svém rozhodování, jelikož správní spis tyto dokumenty neobsahuje. Žalobci rekapitulovali své návrhy vznesené v rámci správního řízení a vyjádření osoby zúčastněné na řízení k nim ze dne 17. 3. 2014. Žalobci namítali, že ministerstvo postupovalo v rozporu s § 17 správního řádu a konkrétně označenou navazující rozhodovací praxí soudů, přičemž doplnili, že ministerstvem zvolený postup nelze odůvodnit tím, že tato část spisu je účastníkům řízení (tím spíše jen jednomu z nich) známa. Žalobci namítali, že takto vedený spis není způsobilým sloužit přezkumu meritorního rozhodnutí. Vznášeli rovněž konkrétní námitky proti závěrům ministerstva stran dostupnosti většiny materiálů na internetových stránkách osoby zúčastněné na řízení. Žalobci přitom v rozkladu konkrétně označili dokumenty, které se jim nikde nepodařilo dohledat, popř. je nedohledali ve verzi použité ministerstvem. V této souvislosti pak žalobci namítali porušení svých práv na vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
91. Ministr životního prostředí k těmto námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že „*z odůvodnění předmětného rozhodnutí vyplývá, na základě jakých podkladů učinilo ministerstvo závěry při poměrování veřejných zájmů podle ustanovení § 4a odst. 6 (...). Z odůvodnění předmětného rozhodnutí rovněž vyplývá, jak se ministerstvo vypořádalo s návrhy odvolatelů na provedení dalších důkazů a s jejich námitkami*“. Ministr dospěl „*ke závěru, že ke všem podkladům předmětného rozhodnutí měli odvolatelé možnost se vyjádřit. Také v podaných rozkladech proti předmětnému rozhodnutí podrobně komentují dokumenty (uvedená usnesení vlády, plány činnosti Súrao apod.), které nyní označují jako neznámé nebo veřejně nepřístupné. Takové námitky odvolatelů shledávám jako účelové*“. Dále ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatoval, že odvolatelům bylo sděleno, proč nebylo dalším důkazním návrhům vyhověno. Skutečnost, že nikoliv všechny dokumenty, kterých se předmětné rozhodnutí dovolává, byly součástí spisu, sice podle ministra představuje vadu řízení, avšak tato neměla podle něho vliv na zákonnost předmětného rozhodnutí, neboť k usnesení vlády, kterým byl schválen plán činnosti, se odvolatelé vyjádřili, přičemž ostatní dokumenty pak ministr považoval za sekundární, mající význam pro argumentační podporu.
92. Zdejší soud připomíná, že podle § 17 odst. 1 správního řádu platí, že „*v každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy*“.
93. Podle § 50 odst. 1 správního řádu platí, že „*podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*“. Odborná literatura k podkladům rozhodnutí uvádí: „*Jako podklady pro vydání rozhodnutí (§ 67 odst. 1) mohou správnímu orgánu sloužit všechny údaje a skutečnosti, které mohou přispět ke zjištění stavu věci, která je předmětem správního řízení, v rozsahu vyžadovaném v § 3 (jde o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti)*“; srov. Vedral, J.: Správní řád: komentář. 2. vydání. Praha: Ivana Hexnerová – Bova Polyglon, 2012, s. 513.
94. Nejvyšší správní soud v tomto směru ustáleně judikuje, že „*jak plyne z § 65 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, § 4 odst. 4 vyhlášky č. 646/2004 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (v současnosti již jde o vyhlášku č. 191/2009 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby), jakož i z § 17 odst. 1 správního řádu, správní spis tvoří všechny dokumenty týkající se téže věci. Toto pravidlo se neuplatní pouze tehdy, stanoví-li zákon jinak. Je to ostatně i logické, ve spisu musí zůstat vše, co svědčí o úkonech správního orgánu a účastníků řízení, neboť jde o materiální „stopu“ postupu řízení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 - 541).

95. Ke shodnému závěru pak dospívají i relevantní doktrinální závěry, podle nichž „*součástí spisu jsou jak dokumenty, z nichž správní orgán přímo vycházel, tak i ty, které správnímu orgánu příliš nepomohly*“, případně byly získány v rozporu se zákonem. S obsahem spisu není možné svévolně a účelově manipulovat“ (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 103-106).
96. Ve vztahu k dodržení pravidel pro vedení spisu a jeho vlivu na zajištění práva účastníků řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí přitom Nejvyšší správní soud judikuje, že „*důsledné respektování pravidel pro řádné vedení správního spisu je předpokladem pro naplnění práva účastníků řízení seznámit se s podklady rozhodnutí prostřednictvím nabližení do spisu a na něj navazujícího práva vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, čj. 1 As 164/2012 - 54).
97. Je třeba zdůraznit, že vady ve vedení spisu mohou za situace, kdy správní orgán vyšel při svém rozhodování z podkladů, které nebyly součástí správního spisu, založit nejen nezákonnost meritorního rozhodnutí pro vady řízení, ale se zřetelem k výše citovaným judikatorním závěrům i jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek skutkových důvodů.
98. Z těchto východisek, z nichž Nejvyšší správní soud a správní soudy vychází ve své konstantní rozhodovací praxi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, čj. 8 As 236/2016 - 51), pak zdejší soud vyšel i v právě posuzované věci.
99. Zdejší soud nepřehlédl, že někteří žalobci se již v řízení v prvním stupni domáhali zařazení některých konkrétně označených podkladů pro rozhodnutí do správního spisu. Jak bylo rekapitulováno výše, tyto dokumenty byly označeny především na str. 3 podání žalobce č. 3 ze dne 29. 11. 2013 a na str. 3 podání žalobce č. 5 ze dne 2. 12. 2013. Mezi jinými žalobci v předmětných podáních zřetelně trvali na zařazení Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013, usnesení vlády ČR č. 955 ze dne 20. 12. 2012, kterým byl tento koncepční materiál spolu s rozpočtem SÚRAO přijat, či aktuální koncepce nakládání s vyhořelým jaderným palivem a radioaktivními odpady v ČR do správního spisu. Stejně tak označili další dokumenty a podklady, které byly zmiňovány v žádosti osoby zúčastněné na řízení o stanovení průzkumného území (dokumenty týkající se požadavků na provedení výběru lokality pro hlubinné úložiště, dosud realizované studie a geologické výzkumy k vyhledání vhodné lokality či předběžné studie proveditelnosti týkající se dané lokality – v podrobnostech srov. předmětné podání).
100. Jak bylo rekapitulováno výše, v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ministerstvo námítky poukazující na nedostatky ve vedení spisu paušálně odmítlo s tím, že dokumenty, které účastníci řízení požadovali doplnit do spisu, byly podle tvrzení osoby zúčastněné na řízení v žádosti uvedeny ve snaze lépe složitou problematiku osvětlit tak, aby byla srozumitelná i neodborné veřejnosti. Ministerstvo přitom doplnilo, že tyto dokumenty byly v žádosti zmíněny pouze na doplnění a většina z nich je volně přístupná na internetových stránkách SÚRAO, na což byli účastníci řízení upozorněni.
101. Na druhé straně je však s odkazem na shora citovaný obsah odůvodnění na str. 21 – 24 Prvostupňového rozhodnutí zjevné, že ministerstvo při vydání rozhodnutí o stanovení průzkumného území minimálně z některých těchto podkladů vycházelo (viz výše – koncepce, usnesení vlády, jimiž byly schváleny plány činnosti SÚRAO; především pak ale blíže nespecifikované dokumenty citované osobou zúčastněnou na řízení v její žádosti, předběžné studie proveditelnosti, další dokumenty k vytipování lokality konkrétně identifikované v této pasáži Prvostupňového rozhodnutí aj.).
102. Městský soud v Praze je nucen za této situace přisvědčit žalobcům, že ministerstvo zatížilo jím vydané meritorní rozhodnutí vadou, která byla způsobilá ovlivnit zákonnost rozhodnutí, když na jedné straně paušálně odmítlo zařadit podklady označené žalobci do správního spisu s tím, že jejich význam pro předmět řízení marginalizovalo, avšak na druhé straně minimálně z některých

z těchto podkladů při vydání Prvostupňového rozhodnutí evidentně vyšlo, přičemž ve vztahu k blíže nespecifikovaným dokumentům poukázalo na jejich dostupnost prostřednictvím internetových stránek osoby zúčastněné na řízení, tj. jednoho z účastníků předmětného správního řízení. Zdejší soud v tomto ohledu nemohl se zřetelem k právě uvedenému přisvědčit závěru uvedenému v Prvostupňovém rozhodnutí, kde ministerstvo nepovažovalo za nutné, aby „*veřejně dostupné obsáhlé dokumenty (zmiňování studie apod.) byly součástí spisu, když je lze považovat v rámci tohoto řízení pro jeho účastníky za věc všeobecně známou*“ (srov. rovněž dále).

103. Uvedená vada pak nebyla zhojena ani při vydání Napadeného rozhodnutí, když ministr v jeho odůvodnění paušálně odmítl námitky vznesené žalobci v rozkladu jako účelové, a k tomuto komplexu relativně obsáhlých námitek toliko stručně uzavřel, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí vyplývá, na základě jakých podkladů učinilo ministerstvo závěry při poměrování veřejných zájmů podle ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona, resp. že ke všem podkladům rozhodnutí měli žalobci možnost se vyjádřit, přičemž v podaných rozkladech proti předmětnému rozhodnutí žalobci některé z těchto dokumentů komentovali.
104. Zdejší soud nemohl přisvědčit stanovisku ministra, že uvedené nedostatky představují takovou vadu řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost s tím, že pro rozhodnutí byl podstatný „toliko“ plán činnosti SÚRAO, přičemž ostatní dokumenty byly výhradně sekundární, mající význam pro argumentační podporu. Shora citovaný obsah Prvostupňového rozhodnutí totiž svědčí o tom, že ministerstvo naopak považovalo minimálně některé z žalobci konkrétně označených dokumentů za podklady pro své rozhodnutí a explicitně na nich stavělo prováděné poměrování dílčích veřejných zájmů podle § 4a odst. 6 geologického zákona.
105. Zdejší soud s ohledem na shora rekapitulované judikatorní a doktrinální závěry zdůrazňuje, že bylo za dané situace povinností ministra životního prostředí, aby posoudil žalobci označené podklady a jednotlivě zvážil potřebu a nezbytnost jejich zařazení do správního spisu, vycházejíc přitom z toho, že samo ministerstvo minimálně z některých žalobci označených podkladů při svém rozhodování vycházelo a nemohlo tedy rozumně tvrdit jejich marginální význam pro předmětnou věc. Ministr tak však nepostupoval, a proto zatížil Napadené rozhodnutí obdobnými vadami, jimiž v tomto ohledu trpí i Prvostupňové rozhodnutí (srov. shora shrnuté závěry k problematice řetězení nepřezkoumatelných rozhodnutí správních orgánů).
106. Zdejší soud doplňuje, že chtěl-li by ministr obhájit závěr o neporušení práv žalobců na vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, musel by přezkoumatelným způsobem postavit na jisto, že žalobci měli zcela určitě ke všem takovým podkladům, z nichž ministerstvo při své posouzení vyšlo, přístup, že měli přístup k jejich komplexnímu znění a aktuálním (resp. ministerstvem užitým) verzím a že se znalostí jejich obsahu stavěli konkurující argumentaci. Ministr však na místo toho odpovídající námitky žalobců vypořádal nepřipustně paušálně s tím, že se žalobci k blíže neurčeným dokumentům vyjadřovali a znali jejich obsah. Takový postup nemůže obstát především za situace, kdy žalobci v rozkladu prostřednictvím tvrzení, která nelze *prima facie* označit za nikoli plausibilní, konkrétně označili dokumenty, ke kterým podle jejich tvrzení přístup neměli, popř. u nichž neměli přístup k verzi použité správními orgány.
107. Městský soud v Praze přitom přisvědčuje žalobcům, že za dostatečný a uspokojivý nelze shledat takový způsob vypořádání předmětných námitek, kdy byli žalobci bez bližší konkretizace a specifikace podkladů ministerstvem odkázáni na obsah internetových stránek osoby zúčastněné na řízení, tj. jednoho z účastníků správního řízení, vedeného právě o její žádosti o stanovení průzkumného území.
108. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud nadto ve své rozhodovací praxi opakovaně konstatoval, že správní orgán znemožní správnímu soudu vycházet ze skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu, pokud své rozhodnutí založí mj. na obsahu internetové stránky, který však odpovídajícím způsobem nezachytí ve správním spisu. Městský

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

soud v Praze v této souvislosti za všechny odkazuje především na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011 - 58, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil, že publikování určitých informací na internetu „z těchto skutečností nečiní notoriety. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře odmítl představu, že vědomost o obsahu určité internetové stránky je bez dalšího skutečností obecně známou. Navíc obsah jedné a té samé internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 30/2009 - 70, věc Adam Berčík proti Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – město, bod 28). Proměnlivé v čase může být též pořadí, v jakém jednotlivé internetové vyhledávače zobrazují na určitý dotaz relevantní výsledky, proměnlivé pak může být i to, jaká relevance bude jednotlivým nalezeným výsledkům přiřazena vyhledávacím programem. Pokud tedy správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkoumání odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžik správního rozhodnutí“. Nejvyšší správní soud přitom rovněž podotknul, že „s ohledem na přezkoumatelnost správního rozhodnutí je proto také naprosto nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení“.

109. Se zřetelem ke všem shora popsaným skutečnostem je tedy třeba přisvědčit žalobcům, že Prvostupňové rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů, neboť správní spis neobsahuje všechny podklady, z nichž prokazatelně ministerstvo při jeho vydání vyšlo a k nimž při formulaci svých závěrů přihlédlo. Protože k odpovídajícím námitkám nebyly tyto vady odstraněny ani ministrem v řízení o rozkladu, shodnou vadou trpí i Napadené rozhodnutí, v němž se nadto ministr s námitkami vznesenými žalobci na str. 3 až 5 rozkladu nevypořádal s ohledem na shora popsané skutečnosti způsobem, jenž by vyhověl výše rekapitulovaným standardům přezkoumatelného odůvodnění správního rozhodnutí.
110. Popsané vady se pak podle zdejšího soudu mohly promítnout v porušení práva žalobců na vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
111. Městský soud v Praze podotýká, že je na správních orgánech, aby v dalším řízení (pokud osoba zúčastněná na řízení neučiní jiný dispoziční úkon) zahrnuly do správního spisu vše, co považují za relevantní pro své rozhodnutí, co se k posuzované věci váže, a z čeho hodlají při vydání svých rozhodnutí vycházet. Musí přitom jednotlivě zvážit relevanci dokumentů a podkladů, na jejichž význam pro rozhodnutí ve věci žalobci ve správním řízení poukázali a na jejichž zařazení do správního spisu trvali. Správní orgány pak jistě nemohou ve vztahu k dokumentům, na nichž postaví odůvodnění svých rozhodnutí, toliko odkázat na obsah internetových stránek zřízených osobou zúčastněnou na řízení, tj. jedním z účastníků správního řízení, jehož zájmy jsou zcela v rozporu se zájmy žalobců.

K nepřezkoumatelnosti pro nevypořádání námítka poukazující na jiný přípustný způsob nakládání s radioaktivními odpady (šestý okruh žalobních bodů)

112. Městský soud v Praze se dále zabýval jednou z klíčových žalobních námitek vznesenou v rámci šestého okruhu žalobních bodů, kterou žalobci poukazovali na to, že se ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkou rozvádějící možnost členských států plynoucí z čl. 4 odst. 4 směrnice EURATOM využívat pro ukládání radioaktivního odpadu úložišť v jiných státech.
113. Zdejší soud v tomto ohledu rekapituluje, že v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí Ministerstvo životního prostředí uvedlo, že vyšlo při svém posouzení mj. i ze směrnice EURATOM, jež „v článku 4 odst. 1 stanoví, že každý členský stát má konečnou odpovědnost za nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem, jež v tomto státě vznikly. V odst. 4. téhož článku uvádí, že radioaktivní odpad se uloží v tom členském státě, v němž vznikl, pokud nedojde k dohodě s jiným členským

státem nebo třetí zemí za účelem využívání úložiště v jedné z těchto zemí“ (srov. str. 22 Prvostupňového rozhodnutí).

114. Žalobci č. 5 a 6 v reakci na uvedenou poznámku ve svém rozkladu (srov. str. 10 rozkladu) konkrétně namítali, že se zřetelem k označenému ustanovení směrnice EURATOM nejsou členské státy povinny vybudovávat na svém území hlubinná úložiště pro trvalé uložení vyhořelého jaderného paliva a radioaktivních odpadů, jelikož mohou za tímto účelem využívat úložiště v jiných státech, s nimiž uzavřou dohodu o takovém využívání úložišť. Žalobci výslovně namítali, že s ohledem na uvedené tedy není nutné na území ČR úložiště vůbec zřízovat. Žalobci přitom namítali, že tento aspekt však Ministerstvo životního prostředí zjevně nevzalo při svém posuzování veřejných zájmů v úvahu. Žalobci v rozkladu rovněž namítali, že pokud by tedy ČR využila této možnosti, kterou jí evropská legislativa nabízí, nebylo by nutné zasahovat do jiných veřejných zájmů (na ochranu přírody a krajiny, ochranu pokojného života obyvatel apod.) a veřejný zájem na zajištění hlubinného úložiště by se nadále posuzoval pouze z hlediska finančních prostředků státu. Toto posouzení však podle námitek žalobců vznesených v podaném rozkladu v Prvostupňovém rozhodnutí zcela absentuje.
115. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí bylo k předmětným námitkám vzneseným v rozkladu uvedeno toliko to, že *„námitky odvolatelů ohledně jiných možných řešení, které Súrao mohl a měl podle názoru odvolatelů upřednostnit, odmítám jako nedůvodné, neboť je to právě žadatel, který rozhoduje o předmětu, resp. obsahu svojí žádosti“*.
116. Městský soud v Praze je nucen žalobcům přisvědčit, že uvedený způsob vypořádání se s jednou z klíčových námitek, na nichž žalobci v rámci správního řízení ve fázi řízení o rozkladu stavěli svou procesní obranu, v žádném ohledu nevyhoví shora podrobně vyloženým judikatorním standardům přezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.
117. Městský soud v Praze s odkazem na shora uvedenou rekapitulaci zdůrazňuje, že Ministerstvo životního prostředí v Prvostupňovém rozhodnutí výslovně uvedlo, že své posouzení založilo mj. i na čl. 4 směrnice EURATOM, přičemž na str. 22 explicitně zmínilo dva tímto ustanovením práva EU aprobované svébytné způsoby vyřešení nakládání s jaderným odpadem ve členských státech, a to využití úložiště vybudovaného přímo v daném členském státě na straně jedné, a využití (srov. str. 22 Prvostupňového rozhodnutí) úložiště zbudovaného v jiném členském státě či ve třetí zemi na základě dohody s ní. V dalších částech odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí však již Ministerstvo životního prostředí pracovalo toliko s variantou vybudování hlubinného úložiště na území České republiky, které bez bližšího zdůvodnění označilo za *„veřejný zájem velmi vysoké priority“*, aniž by přitom jakkoli uvedlo úvahy, na základě nichž by bylo zjevné, zda a jakým způsobem zvažovalo relevanci druhého způsobu nakládání s jadernými odpady namítaného žalobci.
118. Žalobci v řízení o rozkladu na tento nedostatek odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí explicitně poukázali a shora rekapitulanými subnámitkami se zjevně domáhali toho, aby se ministr v rozhodnutí o rozkladu s problematikou možnosti uložení jaderného odpadu mimo území ČR vypořádal. Jak bylo uvedeno výše, zcela konkrétně přitom namítali, (i.) že podle čl. 4 směrnice EURATOM není ČR povinna vybudovat na svém území hlubinná úložiště pro trvalé uložení vyhořelého jaderného paliva a radioaktivních odpadů, (ii.) že ČR může za tímto účelem využívat úložiště v jiných státech, s nimiž uzavře dohodu o takovém využívání úložišť, (iii.) že tento aspekt však Ministerstvo životního prostředí zjevně nevzalo při svém posuzování veřejných zájmů v úvahu, (iv.) že pokud by ČR využila této možnosti, nebylo by nutné zasahovat do jiných konkrétně označených veřejných zájmů, a konečně (v.) že veřejný zájem na zajištění hlubinného úložiště by se nadále posuzoval pouze z hlediska finančních prostředků státu.
119. Ministr však na uvedený okruh námitek, které jistě nelze označit jako *a priori* irelevantní, mimoběžné či pro posuzovanou věc zjevně nepodstatné, zareagoval toliko paušálním a nijak neodůvodněným závěrem o nedůvodnosti námitek odvolatelů poukazujících na jiná možná

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

řešení. Žalobcům je třeba přisvědčit, že se tento stručný, paušální a nijak neodůvodněný závěr zcela míjí s podstatou argumentace žalobců, kteří se podanými námitkami domáhali právě sdělení konkrétních důvodů a úvah, jimiž by snad byl ministr při formulaci závěrů o preferenci první varianty způsobu nakládání s jaderným odpadem veden.

120. Ministr v odůvodnění podaného rozkladu nesdělil, jaké úvahy jej při formulaci uvedeného závěru vedly. Nikterak nezachytil myšlenkový pochod, na základě kterého *implicitě* vyloučil možnost uložení jaderného odpadu mimo území ČR na základě dohody s jiným státem. Z jeho rozhodnutí není ani na první pohled, ani *implicitě* zjevné, na základě kterých konkrétních důvodů považuje ministr argumentaci žalobců o relevanci jiného způsobu nakládání s jaderným odpadem za mylnou či lichou.
121. Městský soud v Praze přitom sdílí přesvědčení žalobců, že za situace, kdy výše uvedené ustanovení směrnice EURATOM zjevně aprobuje dva svébytné způsoby řešení nakládání s jaderným odpadem ve členských státech, nelze bez dalšího v rámci výkonu veřejné moci zvolit bez přezkoumatelného zachycení zvažování relevance druhé varianty preferenci vybudování úložiště na území ČR a aniž by byly pro takový postup uvedeny přílehlivé důvody, arbitrárně přikročit ke konstatování „velmi vysoké priority“ jednoho z variantních řešení, jak učinilo Ministerstvo životního prostředí v Prvostupňovém rozhodnutí.
122. K takovému kroku by podle přesvědčení zdejšího soudu mohlo být přistoupeno teprve po skutečně pečlivém zvažování všech v úvahu připadajících hledisek souvisejících s variantou využití úložiště umístěného v jiném členském státě (např. zda jsou taková úložiště někde zřízena; pokud ne, v jaké době by se tomu mohlo stát; zda tento postup volí v rámci EU jiné členské státy a v jakém rozsahu; jaké jsou odhadované náklady této varianty; zda lze rozumně očekávat uzavření dohody se státem, který již takové úložiště má či buduje, resp. za jakých podmínek; zda nějaká taková jednání proběhla; porovnání nákladnosti obou variant postupu; promítnutí výše uvedených hledisek do časového harmonogramu prací nezbytných pro případnou volbu druhé varianty apod.)
123. Za situace, kdy na tento nedostatek žalobci v podaném rozkladu poukazovali a vznášeli celou skupinu shora identifikovaných námitek, byl ministr povinen v odůvodnění Napadeného rozhodnutí tyto námitky vypořádat a přezkoumatelným způsobem uvést důvody, o něž nemožnost dohody o využití úložiště umístěného v jiném státě opírá. Osobě zúčastněné na řízení tak nemohl soud přisvědčit v jejím závěru o absurdních požadavcích žalobců na obsah odůvodnění rozhodnutí.
124. Městský soud v Praze neměl s ohledem na shora uvedené sebemenších pochybností o tom, že takto formulované „vypořádání se“ s jednou z klíčových námitek vznášených žalobci již v průběhu správního řízení, nemůže optikou shora popsanych standardů akcentovaných rozhodovací praxí správních soudů obstát. Napadené rozhodnutí je tedy v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
125. Obdobné závěry pak lze již stručněji konstatovat ve vztahu ke způsobu vypořádání se s námitkou žalobců vznesenou v rozkladu, podle níž Společná úmluva o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a o bezpečnosti při nakládání s radioaktivními odpady z roku 1997 nepřikazuje, jakým způsobem má být bezpečnost nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivními odpady zajištěna. I v tomto ohledu se ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí omezil na konstatování, že ve světle ostatních podkladů, především pak směrnice EURATOM, lze dovodit povinnost ČR zajistit zbudování hlubinného úložiště. I tuto námitku tedy shledal zdejší soud pro úzkou souvislost s výše pojednanou problematikou důvodnou.

K nepřezkoumatelnosti pro nevypořádání námitek poukazujících na nedostatečnou reflexi konkrétně označených dílčích veřejných zájmů (pátý okruh žalobních bodů)

126. Městský soud v Praze dále v logice žalobních námitek přistoupil k posouzení žalobní argumentace poukazující na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nevypořádání námitek poukazujících na nedostatečnou reflexi konkrétně označených dílčích veřejných zájmů ze strany ministra životního prostředí. Žalobci v této souvislosti především namítali, že ministr zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když při jeho vydání odmítl přihlídnout k veřejnému zájmu vyjádřenému v místních referendech realizovaných v dotčených obcích, resp. k nesouhlasu obcí jako takovému, a rovněž k veřejnému zájmu na ochraně přírody a krajiny v dané lokalitě.
127. Zdejší soud rekapituluje, že Ministerstvo životního prostředí ve vztahu k nesouhlasu obcí v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí uvedlo, že výsledky referenda „nelze zcela pominout, ale je nutno je brát jako vyjádření určitého veřejného zájmu obce, ta by ho pak měla doplnit konkrétními argumenty a reálnými dopady na obec a její obyvatele“. Na str. 24 rozhodnutí v tomto směru doplnilo, že „zamítavá stanoviska obcí jako účastníků řízení, ministerstvo hodnotí jako veřejný zájem obcí na jejich dalším všestranném rozvoji a na péči o potřeby svých občanů ve smyslu zákona o obcích, který by v případě vybudování HÚ byl podle jejich názoru omezen. Není pochyb o tom, že obce mají právo na vlastní rozvoj, na druhou stranu existují také zájmy a vybudování HÚ mezi ně rozhodně patří, kde lze také právo obce omezit...“.
128. Ve vztahu k veřejnému zájmu na ochraně přírody a krajiny pak Ministerstvo životního prostředí v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí uvedlo, že „průzkumné území je právní institut, který sám o sobě nemůže fyzicky zasáhnout do uvedených území ochrany přírody. Do těch by mohly až následně zasáhnout vyprojektované práce. Ovšem při projektování je dána povinnost zjistit všechny střety zájmů, tedy i střety se zájmy na ochranu přírody a krajiny, a práce projektovat tak, aby byly v souladu s předpisy vymezujícími ochranu přírody a krajiny. Takový postup je stanoven § 6, § 14 a § 22 geologického zákona. Vše, na co upozorňují AK Šikola a obce, bude součástí postupu podle těchto ustanovení a bude součástí projektu geologických prací. 2. etapa průzkumu nebude na základě tohoto rozhodnutí prováděna, takže další námítka týkající se této etapy jsou irelevantní“. Současně k této problematice na str. 24 Prvostupňového rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že „je nutné předpokládat, že na každé lokalitě existují střety zájmů, které bude nutno více či méně poměřovat se zájmem státu na vybudování HÚ. K tomuto poměřování však může dojít až poté, co bude proveden geologický průzkum na všech lokalitách, na kterých bude stanoveno průzkumné území. Na každé lokalitě lze nalézt veřejné zájmy na ochraně přírody a krajiny nebo na ochraně krajinného rázu, na ochraně vod v různém měřítku atd. Takový veřejný zájem bezesporu představuje v lokalitě Březový potok např. přírodní rezervace V Morávkách – bývalá obecní pastvina s rozlohou 2,4175 ha. Tyto informace mimo jiné použije odpovědný řešitel geologických prací, který je oprávněn zpracovat projekt geologických prací. Při projektování je dána povinnost zjistit všechny střety zájmů, tedy i střety se zájmy na ochranu přírody a krajiny, a práce projektovat tak, aby byly v souladu s předpisy vymezujícími ochranu přírody a krajiny, tedy i případné zásahy do biotopu chráněných druhů živočichů a rostlin. Takový postup je stanoven § 6, § 14 a § 22 geologického zákona a bude součástí projektu geologických prací. Avšak s ohledem na velikost průzkumného území a velikost povrchové části HÚ, nelze existenci této lokality považovat za důvod pro zamítnutí žádosti, zejména pak ne za situace, kdy nejsou známy výsledky průzkumu a střety zájmů na ostatních projednávaných lokalitách“.
129. Souhrnně k problematice hodnocení střetů jednotlivých veřejných zájmů pak ministerstvo uvedlo, že „v lokalitě Březový potok nebyl nalezen takový veřejný zájem, o kterém by bylo možné na základě dostupných podkladů rozhodnout, že převyšuje zájem na průzkumu – etapa vyhledávání, který bude proveden za účelem dalšího posouzení bloku horninového masívu jako vhodného prostředí pro výstavbu HÚ, a proto rozhodlo tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí“.
130. Žalobci č. 5 a 6 v podaném rozkladu ve vztahu veřejnému zájmu vyjádřenému v referendech dotčených obcí, resp. vyplývajícím podle nich z nesouhlasu obcí namítali, že „v takovém případě mělo Ministerstvo životního prostředí v napadeném rozhodnutí předstříh své v úvahu v čem je veřejný zájem nad průzkumem důležitější než veřejný zájem vyjádřený obyvateli území, na kterém má průzkum probíhat“.
131. Ve vztahu k veřejnému zájmu na ochraně přírody a krajiny pak žalobci obdobně namítali, že konkrétně označené námítka upozorňující „na několik lokálních oblastí střetů zájmů, které žadatel

nezahrnul do mapy střetu zájmů a které mohou být v důsledku geologických prací obroženy“, ministerstvo považovalo v Prvostupňovém rozhodnutí za irelevantní v této fázi budování hlubinného úložiště s tím, že budou případně až při vytváření projektu geologických prací. Žalobci s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, čj. 7 As 70/2009 - 190, explicitně trvali na tom, že tyto námitky mají být podle jejich přesvědčení posouzeny již nyní. Žalobci namítali, že podle označeného rozhodnutí ministerstvo v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona neposuzuje pouze veřejný zájem na dalším průzkumu, nýbrž také veřejný zájem na následném využití území.

132. Ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí ve vztahu k veřejnému zájmu vyjádřenému v referendech dotčených obcí, resp. vyplývajícimu z nesouhlasu obcí, konstatoval, že *„v úvaze podle ustanovení § 4a odst. 6...geologického zákona lze poměřovat pouze zájmy, které z povahy věci přicházejí vůbec v úvahu. (...) Pokud by se na základě nesouhlasu uvedených obcí (vyjádřené a zdůrazněné referendem) se stanovením PÚ...nevychýlo této žádosti, lokalita by nemohla být již nijak dále prozkoumána z hlediska její přijatelnosti pro možné vybudování hlubinného úložiště. Proto nebylo možné přiblížit k nesouhlasu obce jako k veřejnému zájmu, který by převyšoval zájem na dalším průzkumu a následném využití ložiska...“*.
133. Ve vztahu k veřejnému zájmu na ochraně přírody a krajiny pak ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že *„jelikož byly povoleny geologické práce pro etapu vyhledávání, kdy nebudou prováděny geologické práce spojené se zásahem do pozemku, jsou námitky odvolatelů o možném střetu těchto geologických prací se zájmem na ochraně přírody a krajiny zcela bezpředmětné“*. Pokud jde o možný vliv případně vybudovaného úložiště, odkázal ministr na odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí s tím, že *„z hlediska veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny nelze nyní v řízení o předmětné žádosti učinit závěr, že by tento veřejný zájem převyšoval zájem na stanovení PÚZZK a na případném vybudování hlubinného úložiště..., a aby byl proto dán důvod pro zamítnutí této žádosti...“*.
134. Zdejší soud připomíná, že podle § 34 odst. 1 písm. b) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), v rozhodném znění (dále jen „**horní zákon**“), platí, že *„zvláštními zásahy do zemské kůry se podle tohoto zákona rozumí zřizování, provoz, zajištění a likvidace zařízení pro ukládání radioaktivních a jiných odpadů v podzemních prostorech“*. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení se na zvláštní zásahy do zemské kůry včetně vyhledávání a průzkumu prováděného pro tyto účely vztahují přiměřeně mj. ustanovení § 11 horního zákona, podle něhož je vyhledávání a průzkum, v tomto případě pro zvláštní zásahy do zemské kůry, možné provádět pouze na průzkumném území, které bylo stanoveno podle zvláštních předpisů, tj. podle geologického zákona.
135. Podle § 4 odst. 8 geologického zákona pro žádost o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry platí obdobný postup jako pro vyhledávání nebo průzkum ložisek vyhrazených nerostů.
136. Podle § 4 odst. 2 geologického zákona musí předložená žádost o stanovení průzkumného území obsahovat náležitosti uvedené pod písm. a) – f) tohoto ustanovení.
137. Podle § 4a odst. 5 geologického zákona ministerstvo žádost zamítne v případech uvedených pod písm. a) – e) tohoto ustanovení.
138. Podle § 4a odst. 6 geologického zákona pak platí, že *„ministerstvo žádost o stanovení průzkumného území dále zamítne zejména v případě, že průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu nebo pokud další veřejný zájem převyšuje zájem na dalším průzkumu a následném využití vybraného ložiska“*.
139. Městský soud v Praze nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2010, čj. 7 As 70/2009 - 190, konstatoval, že *„na stanovení průzkumného území není právní nárok. Úkolem ministerstva v řízení o stanovení průzkumného území je porovnat jednotlivé, mnohdy protichůdné, veřejné zájmy a přezkoumatelným způsobem svou úvahu zdůvodnit. Kritéria pro takové posouzení žádosti přitom demonstrativně stanoví ust. § 4a odst. 6*

***zákona o geologických pracích.** Správní soudy nemohou tuto úvahu ministerstva nabrazovat, doplňovat či jakkoli modifikovat, ale jejich úloha spočívá v přezkumu zákonnosti postupu a rozhodnutí ministerstva“ (pozn. zvýraznění doplněno).*

140. Ze shora rekapitulovaného právního rámce a především pak z § 4a odst. 6 geologického zákona podle přesvědčení zdejšího soudu plyne, že při posuzování otázky, zda jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti z důvodu „vyššího veřejného zájmu“, je důvodem pro její zamítnutí zjištění, že další veřejný zájem převyšuje zájem na dalším průzkumu a následném využití dané lokality.
141. Městský soud v Praze přitom přisvědčuje žalobcům, že v rámci posouzení podle § 4a odst. 6 geologického zákona je třeba posuzovat nejen zájem na dalším průzkumu, ale současně (jak je zjevné z použití spojky „a“ v cit. ustanovení) zájem na následném využití lokality.
142. Jiný způsob výkladu by ostatně postrádal logické opodstatnění, neboť by jinak byl průzkum evidentně samoučelný.
143. Ministerstvo tak musí v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona posoudit zejména ta hlediska, která jsou demonstrativně uvedena v citovaném ustanovení.
144. V nyní posuzované věci bylo tedy (v kontextu právě řešených žalobních bodů) třeba, aby správní orgány nejprve posoudily, zda jsou veřejný zájem vyjádřený v referendech dotčených obcí, resp. vyplývající z nesouhlasu obcí, a veřejný zájem na ochraně životního prostředí, těmi veřejnými zájmy, které je třeba v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona zkoumat. V případě kladné odpovědi na tuto otázku pak byly povinny správní orgány posoudit, zda tyto zájmy ve spojení s dalšími zájmy převyšují zájem na dalším průzkumu a zájem na zamýšleném budoucím využití předmětného území.
145. Městský soud v Praze přitom nepochyboval, že již ve stadiu rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území je při posuzování dalšího veřejného zájmu správní orgán s ohledem na shora uvedené povinen posoudit nejen míru zájmu na dalším průzkumu, ale i míru zájmu na uvažovaném budoucím využití území.
146. Jak je rekapitulováno výše, žalobci relevanci obou těchto dílčích veřejných zájmů v průběhu správního řízení plausibilně tvrdili a shora shrnutými námitkami vznesenými v rozkladu se domáhali toho, aby ministr v Napadeném rozhodnutí tyto zájmy zohlednil a přezkoumatelným způsobem zachytil v odůvodnění svého rozhodnutí úvahu, v rámci níž je podle § 4a odst. 6 geologického zákona povinen tyto veřejné zájmy vážit.
147. Podle přesvědčení zdejšího soudu je relevance obou okruhů dílčích veřejných zájmů pro postup podle § 4a odst. 6 geologického zákona evidentní. Zatímco veřejný zájem na ochraně životního prostředí je přímo výslovně zmíněn mezi hledisky předvídanými předmětným ustanovením, potřebu přihlídnout k veřejnému zájmu plynoucímu z nesouhlasných vyjádření obcí, podpořených nadto výsledky místních referend, je podle Městského soudu v Praze nutno dovodit z ústavním pořádkem zajištěného práva obcí na samosprávu a z ní plynoucího práva vyjádřit se k záměrům majícím dopady na její území. Relevance vyjádření dotčených obcí coby jednoho z partikulárních veřejných zájmů svého druhu pak plyne podle zdejšího soudu rovněž z požadavku účinné účasti veřejnosti akcentovaného směrnicí EURATOM.
148. Pokud jde o uvážení významu veřejného zájmu plynoucího z nesouhlasných stanovisek obcí podpořených výsledky místních referend, Městský soud v Praze byl nucen žalobcům přisvědčit, že závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, podle nichž lze poměřovat v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona pouze hlediska přicházející v úvahu, resp. podle nichž nebylo možné k nesouhlasu obcí přihlídnout jako k veřejnému zájmu, který by převyšoval zájem na dalším průzkumu, nevyhovují shora popsaným standardům přezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.

149. Zdejší soud v této souvislosti nepřehlédl, že zatímco ministerstvo v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí relevanci tohoto dílčího veřejného zájmu připustilo, ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí opomenul odpovídající námitky žalobců a omezil se na shora rekapitulované zpochybnění relevance tohoto kritéria, resp. na paušální a nikterak blíže nezduodněný závěr, že k nesouhlasu obcí nebylo podle něho možno přihlídnout jako k veřejnému zájmu, který by převyšoval zájem na dalším průzkumu.
150. Městský soud v Praze s ohledem na uvedené zdůrazňuje, že z tohoto výše rekapitulovaného vyjádření ministra k příslušným námitkám vzneseným žalobci v podaném rozkladu tak není zjevné, zda k tomuto veřejnému zájmu přihlédl, nebo nikoli, a pokud ano, jakými úvahami snad byl veden při vyslovení závěru o upřednostnění zájmu na dalším průzkumu v dané lokalitě a zájmu na budoucím využití dané lokality pro zbudování hlubinného úložiště.
151. Současně je ze závěrů uvedených v předchozí části tohoto rozhodnutí zřejmé, že i pokud snad ministr při vydání Napadeného rozhodnutí tento veřejný zájem alespoň v určitém rozsahu zvažoval, nikterak jej nepoměřil s další obecně v úvahu připadající variantou postupu namítanou žalobci, tj. variantou dohody s jiným členským státem či třetí zemí o využití jimi budovaného hlubinného úložiště.
152. Zdejší soud přitom podotýká, že z žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že by nesouhlasné vyjádření obce, třeba i podpořené výsledkem místního referenda, bylo bez dalšího nepřekonatelnou překážkou pro realizaci zamýšleného záměru. Obce jsou podle § 4a odst. 2 geologického zákona účastníky tohoto typu řízení se zajištěním všech procesních práv, která jim podle správního řádu přísluší. Jejich (ne)souhlas tedy není závazný pro výrok rozhodnutí o žádosti. Se zřetelem k výše uvedenému nicméně platí, že nesouhlasná vyjádření obcí, nadto podpořená výsledky místních referend nelze v tomto typu řízení ignorovat a zcela od nich odhlédnout, neboť představují svého druhu veřejný zájem, jenž musí být v řízení o žádosti o stanovení průzkumného území poměřován s jinými veřejnými zájmy. Jakkoli v obecné rovině platí, že podle zásad pravděpodobnosti by většina obcí s realizací obdobných záměrů na svém území patrně nesouhlasila, nelze jistě *a priori* vyloučit vůli některých obcí, byť půjde spíše o jednotlivé případy, upřednostnit např. ekonomicky či jinak výhodnou dohodu o stanovení průzkumného území s cílem budoucího vybudování hlubinného úložiště na jejich území.
153. V žádném případě však takto vyjádřený veřejný zájem svého druhu nelze ignorovat s tím, že bez dalšího nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti o stanovení průzkumného území, jak plyne z odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalobci ostatně ani takový důsledek nesouhlasu obcí v podané žalobě netvrdili a pouze trvali na tom, že je tento veřejný zájem třeba zahrnout mezi zájmy poměřované v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona a přezkoumatelným způsobem se se zásahem do tohoto zájmu vypořádat.
154. Za situace, kdy ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k této otázce ničeho dalšího neuvedl, nepochyboval zdejší soud o tom, že výše citované zdůvodnění nemůže optikou shora popsaných judikatorních standardů obstát a Napadené rozhodnutí je tak třeba i v tomto ohledu považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
155. K obdobnému závěru pak zdejší soud dospěl rovněž ve vztahu k vypořádání se s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny v dané lokalitě.
156. V tomto případě sice správní orgány relevanci tohoto hlediska pro účely postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona v obecné rovině nezpochybňovaly, ministr však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí postavil své závěry převážně na úvaze, že Prvostupňovým rozhodnutím byly povoleny výhradně takové geologické práce, které nebudou spojeny se zásahem do pozemku, a proto jsou námitky o možném střetu těchto geologických prací se zájmem na ochraně přírody a krajiny podle jeho přesvědčení zcela bezpředmětné. Ve vztahu k možnému vlivu případně vybudovaného úložiště pak ministr bez podrobnějšího zdůvodnění a vypořádání

námitek vznesených žalobci v podaném rozkladu odkázal na obsah Prvostupňového rozhodnutí a konstatoval, že nyní nelze učinit závěr, že by veřejný zájem na ochraně těchto území převyšoval zájem na stanovení průzkumného území a na případném vybudování hlubinného úložiště, aniž by bylo zjevné, zda a jak konkrétně tedy v rámci řízení o rozkladu posoudil vliv zamýšleného budoucího využití (vybudování hlubinného úložiště) na ochranu uvedených složek životního prostředí.

157. Zdejší soud s odkazem na výše uvedené zdůrazňuje, že bylo povinností obou správních orgánů v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona, resp. jeho přezkoumání v řízení o rozkladu, poměřovat jednotlivé dílčí veřejné zájmy, včetně zájmu vyplývajícího ze stanovisek obcí a zájmů na ochraně přírody a krajiny nejen se zájmem na dalším průzkumu, ale současně i se zájmem na následném využití dané lokality, tj. vybudováním hlubinného úložiště. Jak bylo zdůrazněno výše, při poměrování veřejných zájmů již ve fázi žádosti o stanovení průzkumného území je totiž správní orgán povinen posoudit nejen míru zájmu na dalším průzkumu, ale i míru zájmu na konkrétním zamýšleném způsobu budoucího využití dané lokality.
158. Povinnosti přezkoumatelným způsobem posoudit důsledky zamýšleného budoucího způsobu využití dané lokality se tedy nelze zbavit paušálním závěrem o tom, že nyní povolené práce nebudou spojeny se zásahem do pozemku, či blíže nezdůvodněným tvrzením o nemožnosti učinit v daný okamžik závěr o upřednostnění veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny před zájmem na budoucím využití lokality. Ani v tomto případě není z odůvodnění Napadeného rozhodnutí zjevné, zda ministr při jeho vydání při poměrování jednotlivých dílčích veřejných zájmů, zde především zájmu na ochraně složek životního prostředí, zvažoval konkrétní zamýšlené budoucí využití dané lokality, a pokud ano, dotčení kterých konkrétních prvků ochrany životního prostředí v této souvislosti zvažoval, zda zvažoval všechny žalobci tvrzené střety se zájmem na ochraně přírody a krajiny, a k jakým konkrétním závěrům ohledně střetů těchto zájmů ve vztahu k takovým identifikovaným prvkům dospěl.
159. Pokud pak ministr v odůvodnění Napadeného rozhodnutí ve vztahu k možnému vlivu budovaného hlubinného úložiště odkázal na obsah odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, je třeba zdůraznit, že žalobci č. 5 a 6 ve svém rozkladu plausibilně namítali, že ministerstvo některé z žalobci namítaných střetů se zájmem na ochraně přírody a krajiny v úvahu nevzalo. Ministr však v souladu s dříve uvedeným tyto konkrétní námitky označil za nedůvodné s tím, že „*v řízení o předmětné žádosti lze poměřovat veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny pouze z hlediska v úvahu připadajících konkrétních střetů*“, přičemž „*z ustanovení § 4a odst. 6 ve spojení s § 22a odst. 1 geologického zákona (...) nelze dovodit povinnost ministerstva poměřovat veřejné zájmy na vybudování hlubinného úložiště s veřejným zájmem na ochranu přírody a krajiny, ale pouze veřejný zájem na dalším geologickém průzkumu dané lokality z hlediska její vhodnosti pro případné vybudování hlubinného úložiště*“. Tento závěr však nemůže s ohledem na shora popsaná východiska obstát.
160. Odkaz na obsah odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí pak nemůže podle zdejšího soudu obstát již s ohledem na závěry vyslovené v předchozích částech tohoto rozsudku za situace, kdy ministerstvo poměrování dílčích veřejných zájmů opřelo (jak bylo uvedeno výše) o obsah podkladů (dřívější geologické studie, studie proveditelnosti apod.), které však ani k příslušným námitkám žalobců vznášeným ve správním řízení nezařadilo do správního spisu.
161. Rovněž v tomto případě pak zdejší soud s odkazem na závěry uvedené v předchozí části tohoto rozhodnutí pro úplnost uvádí, že i pokud snad ministr při vydání Napadeného rozhodnutí daný dílčí veřejný zájem alespoň v určitém rozsahu zvažoval, nikterak jej nepoměřil s další obecně v úvahu připadající variantou postupu namítanou žalobci, tj. dohody s jiným členským státem či třetí zemí o využití jimi budovaného hlubinného úložiště.
162. I v tomto ohledu je tedy Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

163. Přes omezenou možnost kasačního zásahu správního soudu do tohoto typu postupu správních orgánů tak zdejšímu soudu nezbylo, než uzavřít, že ministr při vydání Napadeného rozhodnutí postupoval v rozporu se shora rekapitulovanými závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, čj. 7 As 70/2009 - 190, když přezkoumatelným způsobem nezdůvodnil svou úvahu stran porovnání různých protichůdných veřejných zájmů.

b. K dalším vadám Napadeného rozhodnutí

164. Městský soud v Praze dále s ohledem na závěry ustálené rozhodovací praxe správních soudů zkoumal, zda při konstatování nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí (a v části i Prvostupňového rozhodnutí) může přistoupit k přezkoumání Napadeného rozhodnutí i optikou dalších žalobci vznesených námitek.

165. Nejvyšší správní soud totiž v tomto směru vychází ze závěru, že jakkoli je nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezbavuje to krajský soud vedle konstatování takovéto nepřezkoumatelnosti též povinnosti vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti, či jeho nicotnosti, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje.

166. Jak přitom uvádí Nejvyšší správní soud, v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu se totiž může stát, že toto rozhodnutí bude ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám nepřezkoumatelné, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, avšak ve vztahu k jiným, na prvních z nich relativně nezávislým, požadavkům přezkoumatelnosti vyhoví. Může tomu být nejen tehdy, vztahuje-li se nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí toliko k některému z vícero jeho výroků, ale například i tehdy, je-li odůvodnění jednoho výroku nepřezkoumatelné toliko ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí správního orgánu o věci podstatné (v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

167. Zdejší soud mohl s ohledem na popsání východiska přistoupit k vypořádání relativně nezávislých žalobních námitek vznesených v rámci **prvního okruhu žalobních bodů**, jimiž žalobci především poukazovali na to, že Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí jsou zatížena vadou nezákonnosti, neboť žádost osoby zúčastněné na řízení byla podána v rozporu s obsahem Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013, který realizaci takového kroku podmiňoval souhlasem dotčených obcí. Tato námitka přitom úzce souvisí s některými dalšími námitkami, v jejichž rámci žalobci poukazovali na to, že souhlas obcí se stanovením průzkumného území byl podle některých koncepčních dokumentů nezbytnou podmínkou vydání takového rozhodnutí (srov. např. námitka veřejného zájmu na dodržení zásad činnosti správních orgánů v rámci pátého okruhu žalobních bodů).

168. Zdejší soud nemohl žalobcům přisvědčit v jejich úvaze, že jsou napadená rozhodnutí správních orgánů zatížena vadou nezákonnosti z toho důvodu, že žádost byla, jak tvrdí žalobci, podána v rozporu s Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013 a tedy v rozporu s § 26 odst. 4 atomového zákona.

169. Se žalobci lze v obecné rovině souhlasit, že omezení činnosti SÚRAO aprobované ve strategickém dokumentu schváleném usnesením vlády ČR může představovat hledisko, k němuž by měl správní orgán při svém rozhodování přihlídnout, neboť je správní orgán s ohledem na uspořádání veřejné správy vázán při svém rozhodování nejen právními předpisy, ale i interními normativními akty, mezi které lze řadit i usnesení vlády ČR. Pokud by tedy interní normativní předpis předvídal podmínku, která by v daném případě bránila vydání pozitivního rozhodnutí, správní orgán by k němu musel přihlídnout.

170. Je však třeba zdůraznit, že předmětem posouzení správním soudem v tomto typu řízení je zákonnost rozhodnutí správního orgánu, přičemž soud s ohledem na dříve uvedené při svém rozhodování vychází (až na výjimky, jež nejsou v dané věci relevantní) ze skutkového a právního stavu účinného v době rozhodnutí správního orgánu.
171. Se zřetelem k tomu, že i správní orgán rozhoduje při vydání rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době svého rozhodování, pak soud musel přisvědčit žalovanému, že ze samotné skutečnosti, že v době svého podání byla žádost osoby zúčastněné na řízení obsahově v nesouladu s Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013, přijatým výše označeným usnesením vlády, nelze dovést nezákonnost Prvostupňového rozhodnutí, resp. navazujícího Napadeného rozhodnutí. Je tomu tak právě především s ohledem na to, že v době rozhodování správního orgánu prvního stupně již podmínka souhlasu dotčených obcí z plánu činnosti SÚRAO neplynula, neboť nově vládou ČR schválený Plán činnosti SÚRAO pro rok 2014 takovou podmínku neobsahoval.
172. Zdejší soud přitom shodně jako žalovaný nepovažuje za odpovídající rozumnému uspořádání společenských vztahů, aby za dané skutkové a právní situace musela osoba zúčastněná na řízení na změnu ve strategickém, koncepčním dokumentu reagovat tím, že dříve podanou žádost vezme zpět a následně podá totožnou žádost novou. Se zřetelem k výše akcentovanému pravidlu, podle něhož správní orgán postupuje podle skutkového a právního stavu účinného v době jeho rozhodování, by trvání na tomto závěru bylo bezdůvodným, nevhodným a nerozumným.
173. S ohledem na uvedené se zdejší soud neztotožnil ani s tím, že by nevypořádání souvisejících dílčích námitek poukazujících na nezbytnost postupu podle § 30 odst. 5 správního řádu, resp. na spáchání správního deliktu dle § 41 písm. f) atomového zákona z důvodu porušení § 26 odst. 4 atomového zákona, neboť v daném ohledu lze s ohledem na shora zmiňovanou rozhodovací praxi o dílčí nedostatek odůvodnění, který má svůj původ v odlišném právním posouzení výše popsané otázky porušení § 26 odst. 4 atomového zákona, který podle zdejšího soudu v tomto dílčím ohledu nedosahuje úrovně nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
174. Se zřetelem k výše popsaným závěrům konstatujícím nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí i Nového prvostupňového rozhodnutí se nicméně správní orgány v dalším průběhu řízení budou moci konkrétně vypořádat i s těmito námitkami žalobců.
175. Soud naproti tomu přisvědčil námitkám, jimiž žalobci v rámci pátého okruhu žalobních bodů poukazovali na nezákonnost Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí z důvodu nedostatečné reflexe námitek, jimiž žalobci v průběhu správního řízení poukazovali na potřebu zvážit při postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona rovněž další dílčí veřejný zájem, a to zájem na efektivitě a hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků. Zdejší soud se ztotožňuje se žalobci v tom, že dané hledisko připadá v rámci postupu podle § 4a odst. 6 geologického zákona rozumně do úvahy, a v rámci popisu úvah zachycujících vážení a poměrování dílčích veřejných zájmů se v tomto ohledu nelze omezit na závěr, že je pouze věcí osoby zúčastněné na řízení, v jakých lokalitách navrhuje stanovit průzkumné území. Je tomu tak nejen z toho důvodu, že osoba zúčastněná na řízení je organizační složkou státu a je ve svém hospodaření vázána obecnými principy vynakládání veřejných prostředků, ale rovněž i proto, že bez ohledu na osobu žadatele je zájem na efektivním vynakládání veřejných prostředků nezpochybnitelně v úvahu připadajícím dílčím veřejným zájmem, jenž musí být při posuzování žádosti brán v potaz. Jak ostatně zdejší soud popsal výše, otázka efektivitě vynakládání veřejných prostředků by neměla být omezována čistě na úvahu stran (ne)stanovení průzkumného území, ale lze trvat na tom, aby byla s ohledem na dříve uvedené posuzována i ve vztahu k jiným variantám nakládání s radioaktivními odpady namítaným žalobci.
176. Pokud jde o zbývající žalobní subnámitky vznesené v rámci šestého okruhu žalobních bodů, tyto se úzce váží k závěrům soudu vysloveným k námitkám porušení § 26 odst. 4 atomového zákona, resp. ke shora uvedeným závěrům k otázce významu (ne)souhlasu dotčených obcí, popř. úzce

souvisí s posouzením relevance podkladů, u nichž je však ze strany žalobců namítáno, že nebyly součástí správního spisu a nebylo jim ve vztahu k nim zajištěno právo vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu. Z tohoto důvodu se k nim zdejší soud s ohledem na procesní vyústění shora popsaných závěrů k nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí pro tuto chvíli samostatně nevyjadřoval.

177. S ohledem na výše uvedené závěry zdejšího soudu k nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí pak soud k námitkám vzneseným v rámci **druhého okruhu žalobních bodů** pro úplnost již toliko stručně poznamenává, že žalobci identifikovaná procesní vada neměla jako taková se zřetelem k dalšímu průběhu řízení vliv na zákonnost rozhodnutí. Jakkoli lze v obecné rovině přisvědčit žalobcům v poukazu na ministerstvem odpovídajícím procesním způsobem neřešenou nejednoznačnost v předmětu a obsahu podané žádosti, byly tyto nedostatky podle zdejšího soudu konzumovány zúžením předmětu řízení úkonem osoby zúčastněné na řízení při ústním jednání. Žalobci ostatně v podané žalobě konkrétně netvrdí, zda a případně jaké argumenty nemohli v důsledku uvedeného postupu ministerstva v rámci správního řízení vznášet a setrvávají ve svých námitkách pouze v obecné rovině, když nikterak nerozvádí, jaké jiné argumenty by byli bývali v rámci avizovaného vyjádření ke „kompletně písemně upravené žádosti“ uplatnili. Za této situace dospěl Městský soud v Praze k závěru, že odůvodnění vypořádání odpovídající námitky ze strany ministra v Napadeném rozhodnutí je na samé hraně přezkoumatelnosti, avšak ještě ob stojí, neboť představuje podle Městského soudu v Praze (na rozdíl od výše uvedených nedostatků) toliko dílčí nedostatek odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
178. Se zřetelem k procesnímu vyústění pak zdejší soud nepřistoupil k provedení důkazu navrhovaného žalobci v podání ze dne 10. 8. 2016, kde žalobci navrhli doplnění dokazování o podklady prokazující podle žalobců tvrzenou změnu v přístupu k výběru lokalit pro budoucí umístění hlubinného úložiště ze strany Ministerstva průmyslu a obchodu, resp. SÚRAO, neboť shora identifikované vady by nutně musely vést ke zrušení obou rozhodnutí bez ohledu na případná skutková zjištění plynoucí z provedení navrhovaných důkazních prostředků.

VI. Závěry

179. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného i Prvostupňové rozhodnutí ministerstva pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, pro nezákonnost a pro jiné vady v řízení před správním orgánem podle ust. § 76 odst. 1, § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
180. V dalším řízení zohlední správní orgány závěry vyslovené výše v bodech 99 – 111, 116 – 125, 140 – 163 a v bodě 175 tohoto rozsudku, a (pokud osoba zúčastněná na řízení neučiní jiný dispoziční úkon) zahrnou do správního spisu vše, co považují za relevantní pro své rozhodnutí, co se k posuzované věci váže, a z čeho hodlají při vydání svých rozhodnutí vycházet. Musí přitom jednotlivě zvážit relevanci dokumentů a podkladů, na jejichž význam pro rozhodnutí ve věci žalobci ve správním řízení poukázali a na jejichž zařazení do správního spisu trvali. Na druhé straně nemohou ve vztahu k takovým dokumentům, na nichž postaví odůvodnění svých rozhodnutí, toliko odkázat na obsah internetových stránek zřízených osobou zúčastněnou na řízení, tj. jedním z účastníků správního řízení, jehož zájmy jsou zcela v rozporu se zájmy žalobců. Správní orgány přitom v rámci případného posouzení podle § 4a odst. 6 geologického zákona v souladu s výše uvedenými závěry přezkoumatelným způsobem vypořádají námitky poukazující na možnost smluvně sjednat možnost ukládání jaderného odpadu na území jiných států. Rovněž neopomenou v rámci poměrování dílčích veřejných zájmů zohlednit a přezkoumatelným způsobem popsat svou úvahu nad rolí veřejného zájmu plynoucího z nesouhlasných vyjádření obcí podpořených místními referendy, veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny (a to i optikou zamýšleného budoucího využití dané lokality), či zájmu na efektivním a hospodárném vynakládání veřejných prostředků.

181. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
182. Zdejší soud *obiter dictum* podotýká, že nepřehlédl, že žádost o prodloužení doby platnosti rozhodnutí o stanovení průzkumného území byla ve fázi řízení o rozkladu proti rozhodnutím o prodloužení doby platnosti Prvostupňového rozhodnutí vzata zpět a řízení o ní tedy bylo zastaveno. Městský soud v Praze proto musel zkoumat, zda s ohledem na uplynutí doby platnosti Prvostupňového rozhodnutí ke dni 31. 12. 2016 předmět tohoto řízení nezanikl, resp. neodpadl, a zda jsou tedy dány podmínky řízení o podané žalobě.
183. Městský soud v Praze přitom s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 10 As 229/2014 - 41, č. 3367/2016 Sb. NSS, dospěl k závěru, že uplynutí doby platnosti tohoto typu rozhodnutí plynutím času má za následek „toliko“ to, že toto rozhodnutí již nemůže po marném uplynutí lhůty vyvolávat účinky, tj. opravňovat SÚRAO k realizaci povolených prací. Důsledkem uplynutí doby platnosti rozhodnutí s ohledem na závěry vyslovené v označeném rozsudku, které je třeba analogicky aplikovat i v posuzované věci a na které zdejší soud v podrobnostech pro stručnost odkazuje, však není odpadnutí předmětu řízení o žalobě brojící proti takovému rozhodnutí.
184. Jakkoli tedy mohou být důsledky případného kasačního zásahu správního soudu v daném případě z povahy věci se zřetelem k plynutí času a okolnostem recentního postupu SÚRAO ve vztahu k podávání žádostí o stanovení průzkumného území omezené, nezbylo soudu, než podanou žalobu meritorně projednat a rozhodnout o ní.
185. Městský soud v Praze doplňuje, že bude na správním orgánu prvního stupně, aby se zřetelem ke skutečnostem popsáním výše zvažil, zda je za aktuální skutkové a právní situace s ohledem na recentní postup osoby zúčastněné na řízení ve vztahu k uvažovanému stanovení průzkumného území v daných lokalitách nadále možné vést toto řízení, pokud již platnost Prvostupňového rozhodnutí skončila a nebyla prodloužena.
186. Zdejší soud přitom rovněž zdůrazňuje, že si byl při svém rozhodování vědom toho, že šestý senát Městského soudu v Praze rozhodl dne 27. 2. 2018 ve skutkově a právně podobných věcech vedených pod sp. zn. 6 A 131/2015 a 6 A 132/2015, a téhož dne na úřední desce vyhlásil zrušující rozsudky, avšak písemné vyhotovení předmětných rozhodnutí včetně odůvodnění nebylo k datu rozhodování desátého senátu vypracováno.
187. Současně desátý senát při svém rozhodování nepřehlédl, že osmý senát zdejšího soudu ve věci vedené u něj pod sp. zn. 8 A 125/2015 (spojené s věcí vedenou pod sp. zn. 8 A 126/2015) rozhodl rozsudkem ze dne 1. 3. 2018, čj. 8 A 125/2015 - 129, o zamítnutí žalob v označených věcech, které jsou rovněž skutkově a právně podobné nyní posuzované věci.
188. Desátý senát se přitom neztotožnil s obsahem odůvodnění rozsudku osmého senátu, v němž se osmý senát odkázal na závěry přijaté ve shora označených věcech šestým senátem tohoto soudu, které nebyly k okamžiku rozhodování osmého senátu, ani k datu rozhodnutí desátého senátu popsány zachyceny v písemném vyhotovení rozsudku.
189. Desátý senát se v nyní posuzované věci neztotožnil s argumentací osmého senátu tohoto soudu, postavenou na závěru, že námitky obdobné námitkám vzneseným žalobci v posuzované věci se „*míjejí s podstatou a smyslem rozhodnutí o stanovení průzkumného území*“, resp. že „*námítky, které se týkají jiných veřejných zájmů a jejich tvrzené převahy nad veřejným zájmem na průzkumu, jsou v podstatě koncipovány tak, jakoby napadené rozhodnutí resp. prvostupňové rozhodnutí bezprostředně směřovalo k tomu, že v dané lokalitě bude hlubinné úložiště jaderného odpadu umístěno*“.
190. Desátý senát má především s ohledem na závěry vyslovené výše v bodech 140 – 163 tohoto rozsudku za to, že z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu plyne naopak povinnost zvažovat při poměrování veřejných zájmů podle § 4a odst. 6 geologického zákona již

ve fázi žádosti o stanovení průzkumného území nejen míru zájmu na dalším průzkumu, ale i míru zájmu na konkrétním zamýšleném budoucím způsobu využití dané lokality. Z důvodů popsaných detailně v označených bodech tohoto rozsudku se tedy desátý senát s nosnými důvody rozhodnutí osmého senátu neztotožnil.

191. Desátý senát se pak neztotožnil ani se závěry osmého senátu k vypořádání námitek nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu vad ve vedení spisu a souvisejících námitek poukazujících na porušení práva žalobců vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. Desátý senát na rozdíl od osmého senátu v nyní posuzované věci seznal, že z důvodů konkrétně podaných výše v bodech 99 – 111 tohoto rozsudku byla rozhodnutí správních orgánů vydaná v nyní posuzované věci zatížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů, neboť správní orgány při jejich vydání, jak bylo ve výše označených bodech tohoto rozsudku vysvětleno, vycházely při svém nade vší pochybnost i z takových podkladů, které nebyly součástí správního spisu (v podrobnostech desátý senát odkazuje na označené body tohoto rozsudku).
192. Konečně se desátý senát neztotožnil se závěrem vysloveným osmým senátem v bodě 107 označeného rozsudku k nemožnosti uložit radioaktivní odpad v zahraničí. Desátý senát je z důvodů podrobně popsaných výše v bodech 112 – 125 tohoto rozsudku přesvědčen, že za situace, kdy výše uvedené ustanovení směrnice EURATOM zjevně aprobejuje dva svébytné způsoby řešení nakládání s jaderným odpadem ve členských státech, nelze bez dalšího v rámci výkonu veřejné moci zvolit bez přezkoumatelného zachycení zvážení relevance druhé varianty preferenci vybudování úložiště na území ČR a aniž by byly pro takový postup uvedeny příléhavé důvody, arbitrárně přikročit ke konstatování „jednoho z nejvýznamnějších veřejných zájmů České republiky mít na svém území úložiště jaderných odpadů“, jak učinilo Ministerstvo životního prostředí v Prvostupňovém rozhodnutí.
193. K takovému kroku by podle přesvědčení desátého senátu mohlo být přistoupeno teprve po skutečně pečlivém zvážení všech v úvahu připadajících hledisek souvisejících s variantou využití úložiště umístěného v jiném členském státě (např. zda jsou taková úložiště někde zřízena; pokud ne, v jaké době by se tomu mohlo stát; zda tento postup volí v rámci EU jiné členské státy a v jakém rozsahu; jaké jsou odhadované náklady této varianty; zda lze rozumně očekávat uzavření dohody se státem, který již takové úložiště má či buduje, resp. za jakých podmínek; zda nějaká taková jednání proběhla; porovnání nákladnosti obou variant postupu; promítnutí výše uvedených hledisek do časového harmonogramu prací nezbytných pro případnou volbu druhé varianty apod.).
194. Desátý senát byl proto z důvodů popsaných blíže právě v bodech 112 – 125 tohoto rozsudku přesvědčen, že za situace, kdy na tento nedostatek žalobci v podaném rozkladu poukazovali a vznášeli celou skupinu shora identifikovaných námitek, byl ministr povinen v odůvodnění Napadeného rozhodnutí tyto námitky vypořádat a přezkoumatelným způsobem uvést důvody, o něž nemožnost dohody o využití úložiště umístěného v jiném státě opírá.
195. Výrok III. o náhradě nákladů řízení o žalobě, jež byla ve vztahu k žalobci č. 7 odmítnuta, je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Související výrok IV. týkající se soudního poplatku vychází z ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v rozhodném znění, podle něhož bude uhrazený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč z důvodu odmítnutí žaloby vrácen žalobci č. 7 z účtu soudu v obvyklé lhůtě.
196. Výrok V. o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci č. 1 - 6 měli ve věci úspěch, proto jim soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, celkem tedy 18 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 2 480 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a podání repliky) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 50 040 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1, § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.

služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a 21% DPH ve výši 10 508 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 78 548 Kč.

197. Výrok VI. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
198. Soud rozhodl v posuzované věci bez jednání, neboť byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. 3. 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Horáková.